

บทที่ 3
ขยายดินแดนและประกาศศักดิ์ศรี
1825-1865

HI 484

73

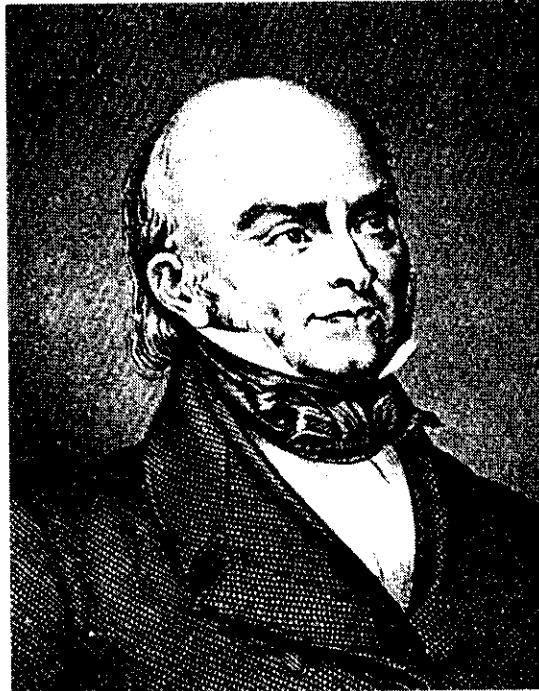
HI 484

73

ปีเหตุการณ์สำคัญ 1822-1865

- 1825-1829 การทูตสหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของจอห์น ควินซี. อาดัมส์ – P₆
- 1829-1837 การทูตสหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของแอนดรู แจ็กสัน –P₇
- 1830 เปิดการค้าบริเวณหมู่เกาะเวสต์ อินดีสของอังกฤษ
- 1831 เรียกค่าเสียหายจากฝรั่งเศสครั้งสงครามโปเลียน
- 1833 เปิดความสัมพันธ์ทางการค้ากับประเทศไทย
- 1836-1837 ข้อพิพาทกับเม็กซิโกด้วยเรื่องดินแดนเท็กซัส
- 1837-1841 การทูตสหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของมาร์ติน แวน บูเรน –P₈
- 1838 กรณีพิพาทกับอังกฤษ (The Caroline Affair) - มกราคม
- 1839 กรณีพิพาทกับอังกฤษเรื่องพรอมแดน (The Aroostook War) –12 กุมภาพันธ์
ปฏิเสชรบเท็กซัสเข้าร่วม
- 1841 การทูตสหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของวิลเลียม เฮนรี ฮาร์ริสัน – P₉
- 1841-1845 การทูตสหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของจอห์น ไทเลอร์ – P₁₀
- 1842 ยุติข้อพิพาทกับอังกฤษ (The Webster-Ashburton Treaty)- 9 สิงหาคม
- 1844 เสริมสร้างความสัมพันธ์กับจีน (The Treaty of Wang Hya)
- 1845 รัฐสภามีมติรับเท็กซัสเข้าร่วม – 29 ธันวาคม
- 1845-1849 การทูตสหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของเจมส์ เค. โพลค – P₁₁
- 1845 ประกาศหลักการ โพลค (The Polk Doctrine) – 2 ธันวาคม
นำเท็กซัสเข้าร่วม – 29 ธันวาคม
- 1846 ยุติปัญหากับอังกฤษเรื่องดินแดนโอเรกอน (The Oregon Treaty) – 21
พฤษภาคม
ให้การคุ้มครองคอคอดปานามา
- 1846-1847 ทำสงครามกับเม็กซิโกเรื่องดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ (The Mexican War)
- 1848 The Treaty of Guadalupe Hidelgo – 2 กุมภาพันธ์
- 1849-1850 การทูตสหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของซาคารี เทเลอร์ – P₁₂

- 1850 ข้อตกลงกับอังกฤษเพื่อขุดเส้นทางน้ำลัดในทวีปอเมริกากลาง (The Clayton-Bulwer Treaty) – 19 เมษายน
- 1850-1853 การทูตสหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของมิลลาร์ด ฟิลมอร์ – P₁₃
- 1851 ยุติข้อพิพาทกับสเปนกรณีชาวคิวบาก่อกบฏ
- 1853 นำการเปิดประเทศญี่ปุ่น
- 1853-1857 การทูตสหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของแฟรงคลิน เพียร์ซ – P₁₄
- 1853 ซื้อดินแดนจากเม็กซิโก (The Gadsden Purchase)-30 มิถุนายน
- 1854 ประสบความสำเร็จในการเปิดประเทศญี่ปุ่น (The Treaty of Kanagawa)
ข้อตกลงแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ทางการค้ากับแคนาดา (The Reciprocity Treaty) – 5 มิถุนายน
- คณอเมริกันต่อต้านการรวมคิวบา (The Ostend Manifesto) – 18 ตุลาคม
- 1857-1861 การทูตสหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของเจมส์ บูชานาน – P₁₅
- 1857 ชี้นำนโยบายสร้างความพร้อมด้านการทหาร
- 1861-1865 การทูตสหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของอับราฮัม ลินคอล์น – P₁₆
- 1861 ยุติข้อพิพาทกับอังกฤษ (The Trent Affair) – 8 พฤศจิกายน
- กีดกันการนำเข้าสินค้าต่างประเทศ (The Protective Morrill Tariff Act) – 2 มีนาคม
- 1862 อังกฤษคงความเป็นมิตรกับสหรัฐอเมริกาและเลิกช่วยเหลือฝ่ายใต้ในสงครามกลางเมืองอเมริกัน

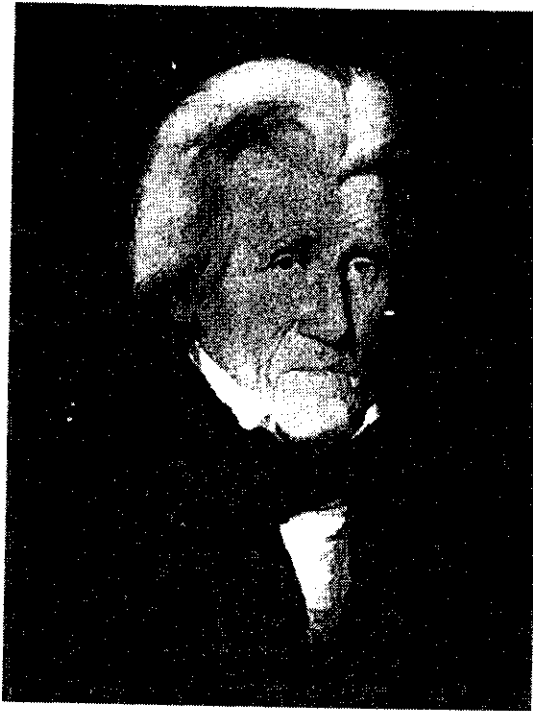

John Quincy Adams, U.S. President, 1825–1829.

**The John Quincy Adams Administration
(1825–1829)**

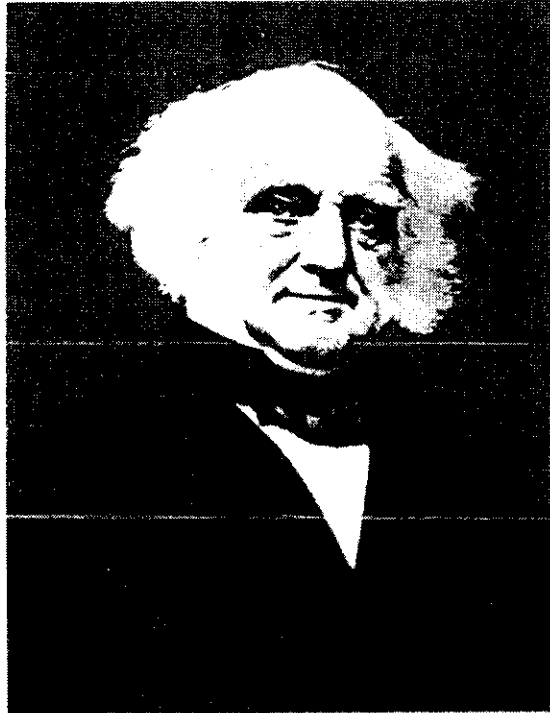
Vice President	John C. Calhoun	1825–1829
Secretary of State	Henry Clay	1825–1829
Secretary of Treasury	Richard Rush	1825–1829
Secretary of War	James Barbour Peter Porter	1825–1828 1828–1829
Attorney General	William Wirt	1825–1829
Postmaster General	John McLean	1825–1829
Secretary of Navy	Samuel Southard	1825–1829

Andrew Jackson, U.S. President, 1829-1837.

The Jackson Administration (1829-1837)

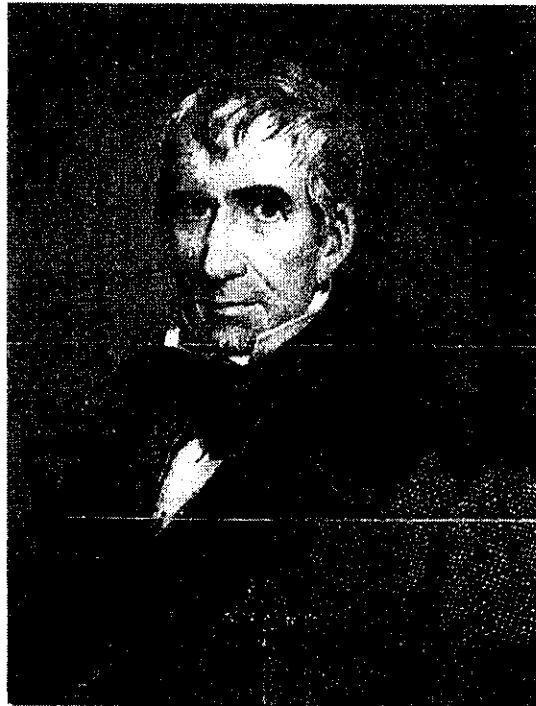
Vice President	John C. Calhoun	1829-1833
	Martin Van Buren	1833-1837
Secretary of State	Martin Van Buren	1829-1831
	Edward Livingston	1831-1833
	Louis McLane	1833-1834
	John Forsyth	1834-1837
Secretary of Treasury	Samuel Ingham	1829-1831
	Louis McLane	1831-1833
	William Duane	1833
	Roger B. Taney	1833-1834
	Levi Woodbury	1834-1837
Secretary of War	John H. Eaton	1829-1831
	Lewis Cass	1831-1837
	Benjamin Butler	1837
Attorney General	John M. Berrien	1829-1831
	Roger B. Taney	1831-1833
	Benjamin Butler	1833-1837
Postmaster General	William Barry	1829-1835
	Amos Kendall	1835-1837
Secretary of Navy	John Branch	1829-1831
	Levi Woodbury	1831-1834
	Mahlon Dickerson	1834-1837

Martin Van Buren, U.S. President, 1837-1841.

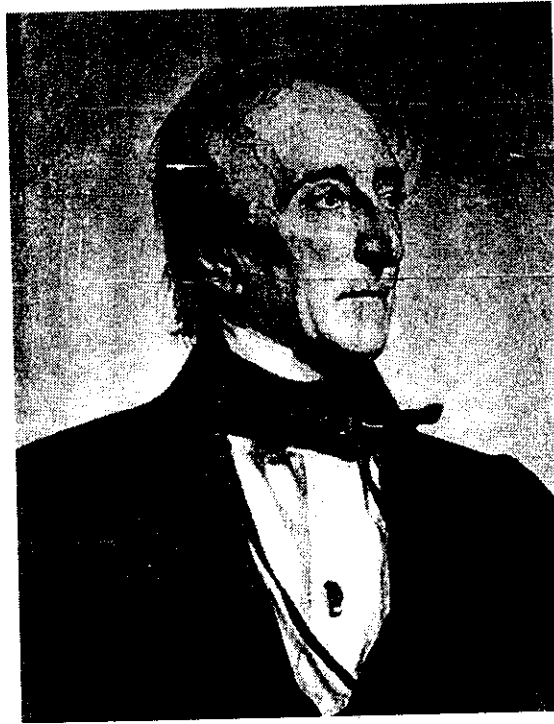
The Van Buren Administration (1837-1841)

Vice President	Richard M. Johnson	1837-1841
Secretary of State	John Forsyth	1837-1841
Secretary of Treasury	Levi Woodbury	1837-1841
Secretary of War	Joel Poinsett	1837-1841
Attorney General	Benjamin Butler	1837-1838
	Felix Grundy	1838-1840
	Henry D. Gilpin	1840-1841
Postmaster General	Amos Kendall	1837-1840
	John M. Niles	1840-1841
Secretary of Navy	Mahlon Dickerson	1837-1838
	James Paulding	1838-1841

William Henry Harrison, U.S. President, March–April 1841.

The William Harrison Administration (1841)		
Vice President	John Tyler	1841
Secretary of State	Daniel Webster	1841
Secretary of Treasury	Thomas Ewing	1841
Secretary of War	John Bell	1841
Attorney General	John J. Crittenden	1841
Postmaster General	Francis Granger	1841
Secretary of Navy	George Badger	1841

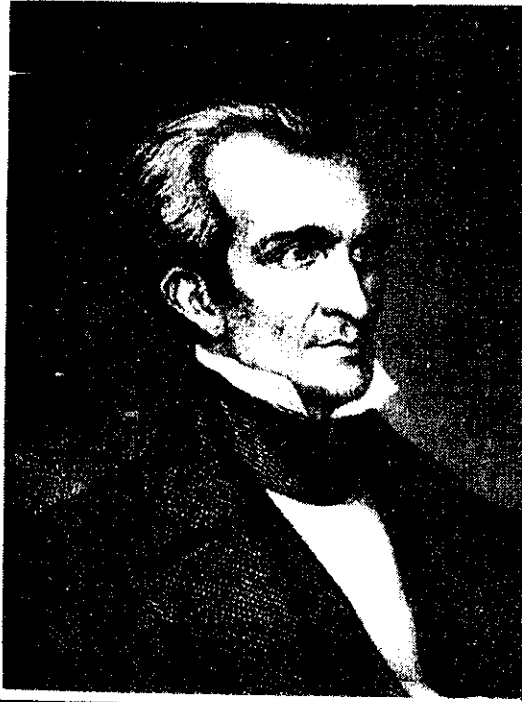

John Tyler, U.S. President, 1841–1845.

The Tyler Administration (1841–1845)

Vice President	None	
Secretary of State	Daniel Webster	1841–1843
	Hugh S. Legaré	1843
Secretary of State	Abel P. Upshur	1843–1844
	John C. Calhoun	1844–1845
Secretary of Treasury	Thomas Ewing	1841
	Walter Forward	1841–1843
	John C. Spencer	1843–1844
	George Bibb	1844–1845
Secretary of War	John Bell	1841
	John C. Spencer	1841–1843
	James M. Porter	1843–1844
	William Wilkins	1844–1845
Attorney General	John J. Crittenden	1841
	Hugh S. Legaré	1841–1843
	John Nelson	1843–1845
Postmaster General	Francis Granger	1841
Secretary of Navy	Charles Wickliffe	1841
	George Badger	1841
	Abel P. Upshur	1841
	David Henshaw	1843–1844
	Thomas Gilmer	1844
	John Y. Mason	1844–1845

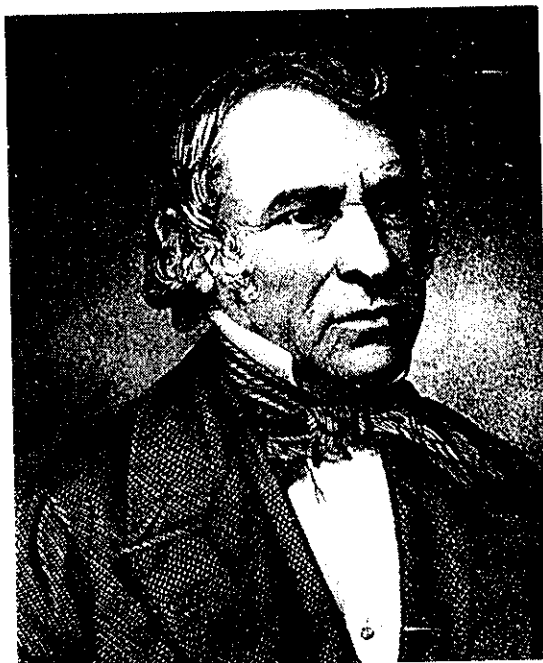
James Polk, U.S. President, 1845-1849.

The Polk Administration (1845-1849)

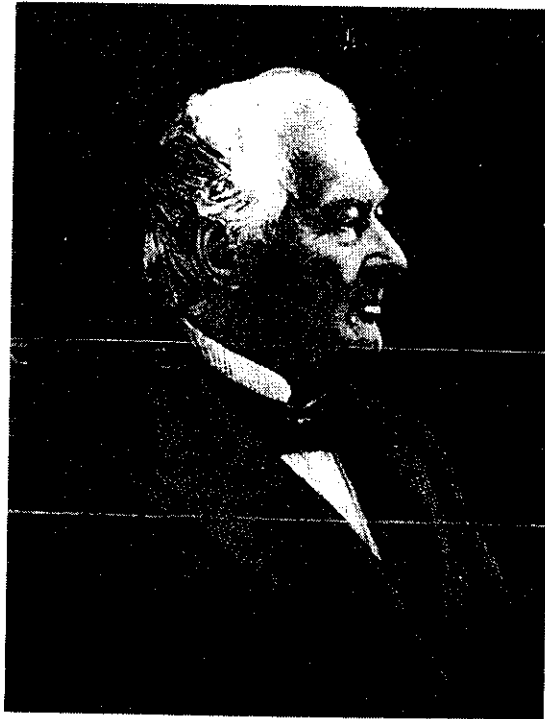
Vice President	George M. Dallas	1845-1849
Secretary of State	James Buchanan	1845-1849
Secretary of Treasury	Robert J. Walker	1845-1849
Secretary of War	William L. Marcy	1845-1849
Attorney General	John Y. Mason	1845-1846
	Nathan Clifford	1846-1848
	Isaac Toucey	1848-1849
Postmaster General	Cave Johnson	1845-1849
Secretary of Navy	George Bancroft	1845-1846
	John Y. Mason	1846-1849

Zachary Taylor, U.S. president, 1849-1850.

The Taylor Administration (1849-1850)

Vice President	Millard Fillmore	1849-1850
Secretary of State	John M. Clayton	1849-1850
Secretary of Treasury	William Meredith	1849-1850
Secretary of War	George Crawford	1849-1850
Attorney General	Reverdy Johnson	1849-1850
Postmaster General	Jacob Collamer	1849-1850
Secretary of Navy	William Preston	1849-1850
Secretary of Interior	Thomas Ewing	1849-1850

Millard Fillmore, U.S. President, 1850-1853.

The Fillmore Administration (1850-1853)

Vice President	None	
Secretary of State	Daniel Webster	1850-1852
	Edward Everett	1852-1853
Secretary of Treasury	Thomas Corwin	1850-1853
Secretary of War	Charles Conrad	1850-1853
Attorney General	John J. Crittenden	1850-1853
Postmaster General	Nathan Hall	1850-1852
	Sam D. Hubbard	1852-1853
Secretary of Navy	William A. Graham	1850-1852
	John P. Kennedy	1852-1853
Secretary of Interior	Thomas McKennan	1850
	Alexander Stuart	1850-1853

Franklin Pierce, U.S. President, 1853-1857.

The Pierce Administration (1853-1857)

Vice President	William R. King	1853-1857
Secretary of State	William L. Marcy	1853-1857
Secretary of Treasury	James Guthrie	1853-1857
Secretary of War	Jefferson Davis	1853-1857
Attorney General	Caleb Cushing	1853-1857
Postmaster General	James Campbell	1853-1857
Secretary of Navy	James C. Dobbin	1853-1857
Secretary of Interior	Robert McClelland	1853-1857

James Buchanan, U.S. President, 1857-1861.

The Buchanan Administration (1857-1861)

Vice President	John C. Breckinridge	1857-1861
Secretary of State	Lewis Cass	1857-1860
	Jeremiah S. Black	1860-1861
Secretary of Treasury	Howell Cobb	1857-1860
	Philip Thomas	1860-1861
	John A. Dix	1861
Secretary of War	John B. Floyd	1857-1861
	Joseph Holt	1861
Attorney General	Jeremiah S. Black	1857-1860
	Edwin M. Stanton	1860-1861
Postmaster General	Aaron V. Brown	1857-1859
	Joseph Holt	1859-1861
	Horatio King	1861
Secretary of Navy	Isaac Toucey	1857-1861
Secretary of Interior	Jacob Thompson	1857-1861

Abraham Lincoln, U.S. President, 1861-1865.

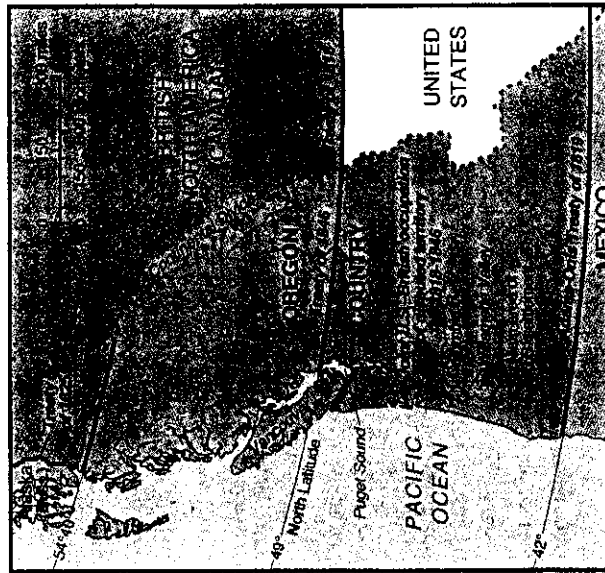

The Lincoln Administration (1861-1865)

Vice President	Hannibal Hamlin	1861-1865
	Andrew Johnson	1865
Secretary of State	William H. Seward	1861-1865
Secretary of Treasury	Samuel P. Chase	1861-1864
	William P. Fessenden	1864-1865
	Hugh McCulloch	1865
Secretary of War	Simon Cameron	1861-1862
	Edwin M. Stanton	1862-1865
Attorney General	Edward Bates	1861-1864
	James Speed	1864-1865
Postmaster General	Horatio King	1861
	Montgomery Blair	1861-1864
	William Dennison	1864-1865
Secretary of Navy	Gideon Welles	1861-1865
Secretary of Interior	Caleb B. Smith	1861-1863
	John P. Usher	1863-1865

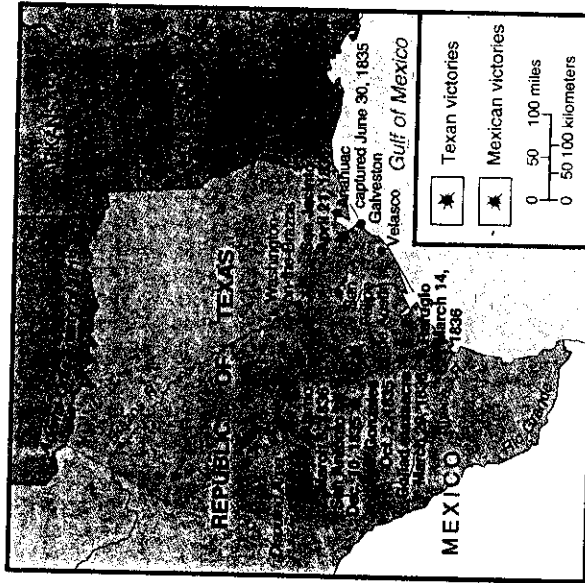
Northwest Boundary Dispute

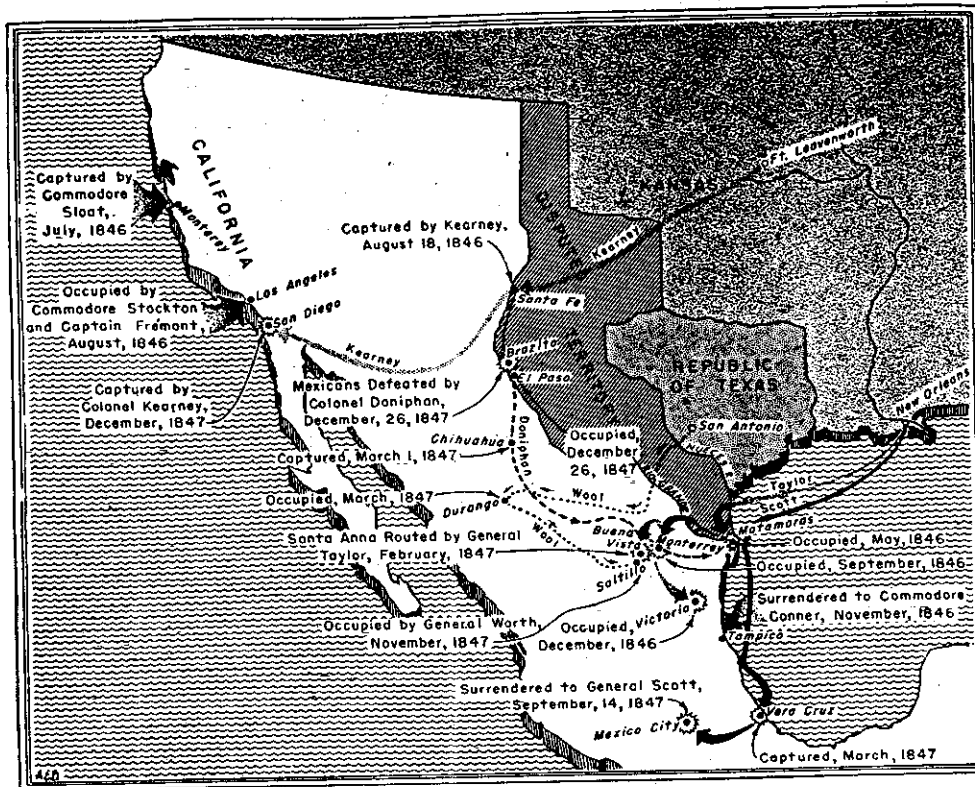
President Polk's policy of bluff and bluster nearly involved the United States in a war with Great Britain over the disputed boundary in Oregon.

Texas Revolution

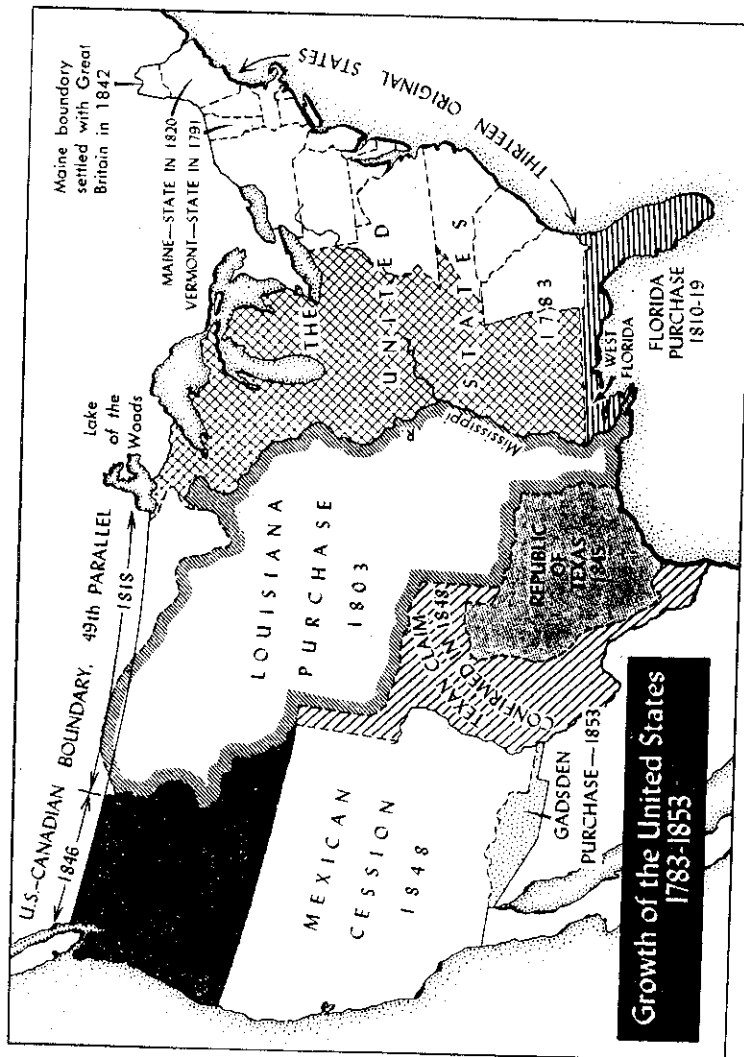
Major battles of the Texas Revolution. The Texans suffered severe losses at the Alamo and Goliad, but they scored a stunning victory at San Jacinto.

MEXICAN WAR ACTIONS

Superior generalship and marksmanship gave the American forces a succession of victories in the War with Mexico. United States troops were outnumbered in each of the major battles of the conflict.

บทที่ 3

ขยายดินแดนและประกาศศักดิศรี

1825-1865

ประวัติศาสตร์การทูตสหรัฐอเมริกา ช่วง 1825-1865 เป็นช่วงการขยายดินแดนไปทางตะวันตกจรดชายฝั่งแปซิฟิก ด้วยวิถีทางการทูตและสงคราม ประกาศศักดิ์ศรีและดำเนินนโยบายต่างประเทศอย่างสุขุมรอบคอบมุ่งให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ชาติ ประวัติศาสตร์การทูตสหรัฐอเมริกาช่วง 40 ปีนี้ (1825-1865) อยู่ภายใต้การนำของประธานาธิบดี 11 คนคือ

ลำดับที่ 6	จอห์น ควินซี อาดัมส์	1825-1829
ลำดับที่ 7	แอนดรู แจ็กสัน	1829-1837
ลำดับที่ 8	มาร์ติน แวน บูเรน	1837-1841
ลำดับที่ 9	วิลเลียม เฮนรี ฮาร์ริสัน	1841
ลำดับที่ 10	จอห์น ไทเลอร์	1841-1845
ลำดับที่ 11	เจมส์ เค. โพลค	1845-1849
ลำดับที่ 12	ซาคารี เทเลอร์	1849-1850
ลำดับที่ 13	มิลลาร์ด ฟิลมอร์	1850-1853
ลำดับที่ 14	แฟรงคลิน เพียร์ซ	1853-1857
ลำดับที่ 15	เจมส์ บูชานาน	1857-1861
ลำดับที่ 16	อับราฮัม ลินคอล์น	1861-1865

ประวัติศาสตร์การทูตสหรัฐอเมริกาช่วง 16 ปีแรก (1825-1841) รู้จักกันในนามยุค แจ็กสัน (The Jacksonian Era or The Age of Jackson or The Jacksonian Democracy) เพราะแอนดรู แจ็กสันนำการเมืองแบบทบาทในการกำหนดนโยบายบริหารประเทศ

1. ผลงานต่างประเทศภายใต้การนำของจอห์น ควินซี. อาดัมส์ 1825-1829

จอห์น ควินซี. อาดัมส์ (John Quincy Adams 1767-1848) ประธานาธิบดีลำดับที่ 6 นำการบริหารประเทศช่วงปี 1825-1829 เป็นประธานาธิบดีคนสุดท้ายจากพรรคเดโมแครติก รีพับลิกัน (The Democratic Republican Party) รองประธานาธิบดีคือจอห์น ซี. แคลฮูน (John C. Calhoun) รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศคือ เฮนรี เคลย์ (Henry Clay)

เพราะชัยชนะในการเลือกตั้งประธานาธิบดีปี 1825 ของจอห์น ควินซี. อาดัมส์มีการทุจริต (The Corrupt Bargain 1825) เนื่องจากมีการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ระหว่างจอห์น ควินซี. อาดัมส์ กับเฮนรี เคลย์ (Henry Clay) ทำให้พรรคเดโมแครติก รีพับลิกันซึ่งนำการเมืองอเมริกันนับจากปี 1801 แยกออกเป็น 2 พรรคคือพรรคเดโมแครติก (The Democratic Party) นำโดยแอนดรู แจ็กสัน และพรรคนเรนชันแนล รีพับลิกัน (The National Republican Party) นำโดยจอห์น ควินซี. อาดัมส์ ช่วงปี 1825-1829 พรรคพวกของแอนดรู แจ็กสันในรัฐสภา (Jacksonians) ต่อด้านการบริหารประเทศของจอห์น ควินซี. อาดัมส์ตลอดสี่ปี เพราะจอห์น ควินซี. อาดัมส์ต้องอยู่ในงานบริหารกิจการภายในประเทศทำให้ผลงานต่างประเทศของจอห์น ควินซี. อาดัมส์ ไม่โดดเด่นควรแก่การกล่าวถึง

2. ผลงานต่างประเทศภายใต้การนำของแอนดรู แจ็กสัน 1829-1837

แอนดรู แจ็กสัน (Andrew Jackson 1767-1845) ประธานาธิบดีลำดับที่ 7 นำการบริหารประเทศสองวาระช่วงปี 1829-1837 แอนดรู แจ็กสันเป็นประธานาธิบดีคนแรกจากพรรคเดโมแครติก (The Democratic Party) รองประธานาธิบดีคือจอห์น ซี. แคลฮูน ช่วงปี 1829-1833 (John C. Calhoun) และมาร์ติน แวน บูเรนช่วงปี 1833-1837 (Martin Van Buren) รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศคือ มาร์ติน แวน บูเรน ช่วงปี 1829-1831 (Martin Van Buren) เอ็ดเวิร์ด ลิฟิงสโตนช่วงปี 1831-1833 (Edward Livingstone) หลุยส์ แมคแลนช่วงปี 1833-1834 (Louis McLane) และจอห์น ฟอร์เซyth ช่วงปี 1834-1837 (John Forsyth)

แอนดรู แจ็กสัน เป็นประธานาธิบดีคนแรกที่มาจากรัฐทางตะวันตก (Tennessee) และเป็นเกษตรกรสามัญชนได้รับการยอมรับจากคนอเมริกันทางตะวันตกและทางใต้ (The Common Man) เชื้อและศรัทธาในความสามารถของสามัญชน (The Spoils System and The

Kitchen Cabinet) สืบทอดแนวทางการบริหารประเทศตามโทมัส เจฟเฟอร์สัน และใช้อำนาจประธานาธิบดีอย่างเต็มที่ในการบริหารประเทศเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่สหรัฐอเมริกา รวมถึงสหรัฐอเมริกาต้องเป็นหนึ่งในคู่แข่งแย่งแย่งไม่ได้ ผลงานต่างประเทศภายใต้การนำของแอนดรู แจ็คสันที่เด่นมี 4 เรื่องคือ หนึ่งสหรัฐอเมริกาเปิดความสัมพันธ์ทางการค้ากับประเทศไทยในปี 1833 สองสหรัฐอเมริกาเปิดการค้าบริเวณหมู่เกาะเวสต์ อินดีสของอังกฤษในปี 1830 สามสหรัฐอเมริกาเรียกค่าเสียหายจากฝรั่งเศสในปี 1831 และสี่สหรัฐอเมริกามีข้อพิพาทกับเม็กซิโกด้วยเรื่องดินแดนเท็กซัส

2.1 สหรัฐอเมริกาเปิดความสัมพันธ์ทางการค้ากับประเทศไทยในปี 1833 : ในอดีตพ่อค้าอเมริกันให้ความสนใจทำการค้ากับเอเชียคือจีนในเอเชียตะวันออก อินเดียในเอเชียใต้ สินค้าเครื่องเทศที่หมู่เกาะอีสตินดีส (East Indies) ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้รวมถึงไทย (Siam) เพื่อความสัมพันธ์ทางการค้าขายอย่างเป็นทางการระหว่างสหรัฐอเมริกากับไทย ในปี 1833 แอนดรู แจ็คสันกำหนดให้เอ็ดมันด์ โรเบิร์ตส์ (Edmund Roberts) เป็นทูตสหรัฐอเมริกาเจรจาการค้ากับไทยในสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ทั้งนี้สหรัฐอเมริกาขอยึดตามสนธิสัญญาเบอร์นีปี 1823 (The Burney Treaty 1823 : Henry Burney)¹ ที่อังกฤษทำไว้กับไทยกำหนดไทยเรียกเก็บภาษีปากเรือในอัตรากำหนดแน่นอนแต่เพียงอย่างเดียวคือ เรือบรรทุกสินค้าเก็บภาษีปากเรือวาละ 1700 บาท เรือเปล่าเข้ามาซื้อสินค้าจากไทยเก็บภาษีปากเรือวาละ 1500 บาท อนุญาตให้พ่อค้าไทยและพ่อค้าอังกฤษค้าขายกันโดยเสรี แต่ขอสงวนสิทธิ์ห้ามขายข้าวแก่ต่างชาติและห้ามนำอาวุธเข้ามาขายในไทย การลงนามในสนธิสัญญาเพื่อการค้าขายระหว่างสหรัฐอเมริกาและไทยมีในเดือนมีนาคม 1833

2.2 สหรัฐอเมริกาเปิดการค้าบริเวณหมู่เกาะเวสต์อินดีสของอังกฤษในปี 1830 : สืบเนื่องจากระบบอเมริกันปี 1816 (The American System 1816) ถูกกำหนดขึ้นจุดมุ่งหมายประการหนึ่งคือ เพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจ รัฐสภาให้ความร่วมมือผ่านกฎหมายกีดกันการค้าหรือกฎหมายภาษีศุลกากรกีดกันปี 1816 (The Protective Tariff Act 1816) มุ่งโอบอุ้มอุตสาหกรรมอเมริกันด้วยการกีดกันการนำเข้าสินค้าสำเร็จรูปจากยุโรปด้วยการกำหนดเก็บภาษีนำเข้าสินค้าสำเร็จรูปจากยุโรปในอัตราราคาสูงคือ 25%-40% ของราคาสินค้า เป็นผลให้อังกฤษ

ไม่พอใจสหรัฐอเมริกาและอังกฤษตอบโต้ในปี 1826 ด้วยการสั่งห้ามเรือสินค้าอเมริกันเข้าเทียบท่าทำการค้าในอาณานิคมอังกฤษบริเวณหมู่เกาะเวสต์ อินดีส (The British West Indies, Caribbean Sea) แต่สหรัฐอเมริกามีนโยบายขยายตลาดสินค้าอเมริกัน เป็นผลให้ในปี 1830 แอนดรู แจ็คสันขึ้นข้อเสนอต่อรัฐบาลอังกฤษ (William IV, 1830-1837) กำหนดให้เรือสินค้าอังกฤษเข้าเทียบท่าเรืออเมริกัน ได้ถ้าอังกฤษยินยอมให้เรือสินค้าอเมริกันเข้าเทียบท่าเรือในอาณานิคมอังกฤษบริเวณหมู่เกาะเวสต์ อินดีส อังกฤษรับข้อเสนอของสหรัฐอเมริกา ส่งผลให้ นับจากปี 1830 การค้าขายระหว่างสหรัฐอเมริกากับอาณานิคมอังกฤษบริเวณหมู่เกาะเวสต์ อินดีสกลับมีอีกครั้งเช่นอดีต

2.3 สหรัฐอเมริกาเรียกค่าเสียหายจากฝรั่งเศสในปี 1831 : ในช่วงสงครามระหว่างอังกฤษกับฝรั่งเศส (The Napoleonic War 1800's) เรือรบฝรั่งเศสสร้างความเสียหายอย่างมากแก่เรือสินค้าอเมริกันด้วยการสังหาร ข้นตรวจค้นและยึดสินค้าอเมริกัน สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของแอนดรู แจ็คสันเห็นควรที่ฝรั่งเศสต้องรับผิดชอบ และชดใช้ค่าเสียหายดังกล่าว ในปี 1831 การเจรจาระหว่างสหรัฐอเมริกาและฝรั่งเศส (Louis Philippe of Orleans 1830-1848) ตกลงกันได้โดยฝรั่งเศสยินยอมชดใช้ค่าเสียหายโดยแบ่งจ่ายค่าเสียหายเป็น 6 งวดแก่สหรัฐอเมริกา กำหนดจ่ายค่าเสียหายงวดแรกในปี 1833 แต่ฝรั่งเศสไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง แอนดรู แจ็คสันไม่พอใจและรัฐสภาให้การเห็นชอบเตรียมพร้อมกองกำลังทหารเพื่อตอบโต้ฝรั่งเศส ฝรั่งเศสไม่พอใจในท่าทีของสหรัฐอเมริกาและตอบโต้ด้วยการเรียกทูตฝรั่งเศสประจำสหรัฐอเมริกา กลับประเทศ ในปี 1835 เพื่อคงความสัมพันธ์ที่ดีดั้งเดิม ฝรั่งเศสให้สัญญาจะจ่ายค่าเสียหาย 4 งวด พร้อมดอกเบี้ยในปี 1836 ทั้งนี้ฝรั่งเศสปฏิบัติตามสัญญาและทยอยจ่ายค่าเสียหายจนครบ 6 งวดในที่สุด

2.4 สหรัฐอเมริกามีข้อพิพาทกับเม็กซิโกด้วยเรื่องดินแดนเท็กซัส : ด้วยสนธิสัญญา อาดัมส์-โอนิส ปี 1819 (The Adams-Onís Treaty 1819) ระหว่างสหรัฐอเมริกากับสเปน กำหนดดินแดนทางตะวันตกของกลุ่มแม่น้ำซาบาย (Sabine River) ได้เส้นขนาน 42° เป็นของสเปนเป็นผลให้สเปนได้ยึดครองดินแดนสี่ผืนใหญ่คือดินแดนเท็กซัส (Texas) ดินแดนนิว เม็กซิโก

ซีโก (New Mexico = New Mexico & Arizona) คินแดนยูท่าห์ (Utah = Utah & Nevada) และ คินแดนแคลิฟอร์เนีย (California)

ภายใต้การปกครองของสเปน คนอเมริกันนิยมเข้าตั้งมั่นในแคลิฟอร์เนีย นิวเม็กซิโก และเท็กซัส โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปี 1820 ข้าหลวงสเปนประจำเท็กซัสอนุญาตให้โมเสส ออสติน (Moses Austin) นำคนอเมริกันที่ยึดมั่นในคริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิก (Roman Catholic) เข้าตั้งมั่นในเท็กซัส

ในปี 1821 เม็กซิโก (Mexico) แยกตัวจากการปกครองของสเปน ประกาศก่อตั้งชาติ และเข้ายึดครองคินแดนสเปนปี 1819 ทั้งหมด พร้อมเปิดรับคนอเมริกันเข้าตั้งมั่นและค้าขาย ในคินแดนปี 1819 ขณะเดียวกัน สตีเวน ออสติน (Stephen Austin) นำคนอเมริกัน 300 ครอบครัวผู้ยึดมั่นในนิกายโรมันคาทอลิกเข้าตั้งมั่นในคินแดนเท็กซัสบริเวณอ่าวเม็กซิโก (Texans or Anglo American in Texas) ในปี 1821

ชาวเท็กซัสภายใต้การปกครองของเม็กซิโกทำอาชีพเกษตรกรรมและใช้แรงงาน ทาส มีความภักดีต่อสหรัฐอเมริกาและคิดจะนำเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกาในอนาคต ขณะเดียวกันคงยึดมั่นในขนบประเพณีอเมริกัน ในปี 1829 เริ่มมีความไม่พอใจเม็กซิโกที่ประกาศเลิกทาส

ด้วยแรงพลเสียทางการเมืองและเศรษฐกิจ ในปี 1830 รัฐบาลเม็กซิโกสั่งปิดพรมแดนเท็กซัส-สหรัฐอเมริกาด้วยเกรงคนอเมริกันในเท็กซัสจะนำเท็กซัสรวมกับสหรัฐอเมริกาในอนาคต และเรียกเก็บภาษีนำเข้าสินค้าจากสหรัฐอเมริกาในอัตราสูง เพราะต้องการให้ชาวเท็กซัสค้าขายกับเม็กซิโก รวมถึงส่งทหารเม็กซิกันเข้าควบคุมการค้าขายและควบคุมพฤติกรรมของชาวเท็กซัส

ในปี 1833 จอมเผด็จการซานตา แอนนา (Santa Anna 1794-1876) ขึ้นปกครองเม็กซิโก ในปี 1835 ได้สืบทราบข่าวชาวเท็กซัสที่เมืองกอนซาเลส (Gonzales, Texas) มีปืนใหญ่ในครอบครอง ในวันที่ 2 ตุลาคม 1835 ซานตา แอนนาสั่งทหารเม็กซิกันยึดปืนใหญ่ที่เมืองกอนซาเลส ผลการปฏิบัติงานล้มเหลว สร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่ซานตา แอนนา และมุ่งปราบปรามชาวเท็กซัสอย่างจริงจังในปี 1836

การปราบปรามชาวเท็กซัสในปี 1836 มีสามครั้งสำคัญ² : การปราบปรามชาวเท็กซัสครั้งแรกมีขึ้นระหว่าง 23 กุมภาพันธ์ – 6 มีนาคม 1836 ที่ป้อมหรือสำนักสงฆ์อะลาโม (Alamo in San Antonio, Texas) กองกำลังเม็กซิกันชนะ ชาวเท็กซัสถูกสังหารหมู่ 180 คน ในเวลาเดียวกันนี้ในช่วงวันที่ 2-4 มีนาคม 1836 ชาวเท็กซัสร่วมประชุมกันที่เมืองวอชิงตัน (Washington, Texas) มีมติประกาศแยกตัวจากเม็กซิโก และก่อตั้งชาติ (The Republic of Texas) ประธานาธิบดีคือซามูเอล ฮุสตัน (Samuel Houston 1793-1863) การปราบปรามชาวเท็กซัสครั้งที่สองมีในวันที่ 27 มีนาคม 1836 ที่เมืองโกเลียด (Goliad, Texas) กองกำลังเม็กซิกันชนะ ชาวเท็กซัสถูกสังหารหมู่ 300 คน การปราบปรามชาวเท็กซัสครั้งที่สามมีในวันที่ 21 เมษายน 1836 เป็นการปะทะระหว่างซามูเอล ฮุสตันนำกองกำลังเท็กซัสกับซานตา แอนนา นำกองกำลังเม็กซิกันที่เมืองซาน จาซินโต (San Jacinto, Texas) กองกำลังเม็กซิกันพ่ายแพ้ ซานตา แอนนาถูกจับ แต่เพื่อแลกกับอิสรภาพ ซานตา แอนนายอมลงนามรับรองในเอกราชของเท็กซัส และยอมรับว่าลุ่มแม่น้ำรีโอ แกรนด์ (Rio Grande River) คือเส้นกั้นพรมแดนระหว่างเท็กซัสกับเม็กซิโก อันเป็นการสิ้นสุดสงครามเท็กซัส-เม็กซิโก ปี 1836

ในเดือนตุลาคม 1836 รัฐบาลใหม่เม็กซิกันประกาศเท็กซัสเป็นดินแดนของเม็กซิโก และประเทศใดที่เข้าแทรกแซงในเท็กซัสคือศัตรูของเม็กซิโก อันหมายถึงสหรัฐอเมริกา

เท็กซัสซึ่งประกาศตนเป็นชาติในวันที่ 4 มีนาคม 1836 เสนอนำเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกาในเดือนมิถุนายน 1836 : สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของแอนดรู แจ็คสันติดตามข้อพิพาทระหว่างเท็กซัสกับเม็กซิโกช่วงปี 1829-1836 มาโดยตลอด จากการเสนอนำเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกา ทำให้คนอเมริกันแตกแยกเป็น 2 กลุ่มคือ คนอเมริกันทางตะวันตกและทางใต้ให้การสนับสนุนรับเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกาเพื่อขยายพื้นที่เกษตรกรรม นำทาสใช้เป็นแรงงานหลักและเพิ่มจำนวนรัฐ มีทาส (Slave States) แต่คนอเมริกันทางเหนือกลุ่มต่อต้านทาส (abolitionists or antislavery : William Lloyd Garrison) ต่อต้านการรับเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกาด้วยเหตุผลคือ เท็กซัสเป็นดินแดนทางตะวันตกเฉียงใต้ ทำเกษตรกรรมใช้แรงงานทาสจะต้องเข้าร่วมในกลุ่มรัฐมีทาส เท็กซัสมีดินแดนกว้างใหญ่อาจมีการแตกตัวเป็นรัฐเล็ก ๆ อันจะเป็นการเพิ่มจำนวนรัฐมีทาส ทำให้เสียดุลย์อำนาจรัฐมีทาสและรัฐปลอดทาสหรือรัฐเสรี (Free States) ในรัฐสภา สำหรับความคิดของ

แอนครู แจ็คสันนั้นปฏิเสธการรับเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกาด้วยเกรงปัญหาสองประการ คือ หนึ่งปัญหาภายในคือเพิ่มความแตกแยกแก่คนอเมริกันในเรื่องทาส และสองปัญหาภายนอกคือเกรงข้อพิพาทระหว่างสหรัฐอเมริกากับเม็กซิโกด้วยเรื่องเท็กซัสอาจนำสู่สงคราม

3. ผลงานต่างประเทศภายใต้การนำของมาร์ติน แวน บูเรน 1837-1841

มาร์ติน แวน บูเรน (Martin Van Buren 1782-1862) ประธานาธิบดีลำดับที่ 8 นำการบริหารประเทศช่วงปี 1837-1841 จากพรรคเดโมแครติก (The Democratic Party) รองประธานาธิบดีคือริชาร์ด เอ็ม. จอห์นสัน (Richard M. Johnson) รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศคือจอห์น ฟอรัสเซย์ (John Forsyth) ผลงานต่างประเทศภายใต้การนำของมาร์ติน แวน บูเรนที่เด่นมี 3 เรื่องคือ กรณีพิพาทกับอังกฤษด้วยเรื่องหนึ่งกรณีเรือคาโรไลน์ปี 1838 และสองกรณีปัญหาพรมแดนปี 1839 และสามปฏิเสธการรับเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกา

3.1 สหรัฐอเมริกามีกรณีพิพาทกับอังกฤษเรื่องเรือคาโรไลน์ปี 1838 (The Caroline Affair 1838)³ : ปลายปี 1837 ชาวแคนาดาทั้งเชื้อสายฝรั่งเศสและเชื้อสายอังกฤษก่อการกบฏ เพราะไม่พอใจคณะผู้ปกครอง (French Canadians : Lower Canada or Quebec and British Canadians : Upper Canada or Ontario) กลุ่มกบฏเชื้อสายอังกฤษในออนตาริโอ นำโดยวิลเลียม ลอยด์ แมคเคนซี (William Lloyd Mackenzie) ได้รับความช่วยเหลือจากคนอเมริกันเชื้อสายไอริช (Irish : New York) ด้วยการใช้เรือกลไฟชื่อแคโรไลน์ (Caroline) ขนยุทธปัจจัยจากนิวยอร์กข้ามทะเลสาบออนตาริโอสู่ออนตาริโอ ต้นเดือนมกราคม 1838 ภายหลังกองกำลังอังกฤษปราบกลุ่มกบฏเชื้อสายอังกฤษในแคนาดาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว กองกำลังอังกฤษได้ข้ามเข้ามาในน้ำเขตแดนสหรัฐอเมริกาเผาเรือกลไฟแคโรไลน์และฆ่าคนอเมริกัน 1 คน (The Caroline Affair 1838) รัฐบาลสหรัฐอเมริกาประกาศวางตนเป็นกลางในกรณีกบฏชาวแคนาดาปี 1837 แต่เรียกร้องให้อังกฤษรับผิดชอบกรณีเรือกลไฟแคโรไลน์ 1838

3.2 สหรัฐอเมริกามีกรณีพิพาทกับอังกฤษเรื่องพรมแดนปี 1839 (The Aroostook War 1839)⁴ : อะโรสโตก (Aroostook) คือพื้นที่ป่าอยู่ภายใต้การยึดครองร่วมกันของนิวบรันสวิก (New Brunswick, Canada) และเมน (Maine, U.S.A.) คือยังไม่มีแบ่งพื้นที่

ระหว่างกันอย่างเป็นทางการ ชาวแคนาดาเชื้อสายอังกฤษและคนอเมริกันนิยมเข้ามาตัดไม้ในป่าอะโรสโตท กรณีพิพาทเกิดขึ้นในวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 1839 เมื่อเจ้าหน้าที่อเมริกันรักษาป่าอะโรสโตทถูกเจ้าหน้าที่อังกฤษจับกุมในข้อหาล่วงล้ำป่าอะโรสโตทในพื้นที่ยึดครองของอังกฤษ เหตุการณ์ในวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 1839 เกือบนำไปสู่สงครามระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษ (The Aroostook War 1839) คือทั้งสหรัฐอเมริกาและอังกฤษต่างเตรียมพร้อมด้านกองกำลังทหาร โดยรัฐสภาเห็นชอบเตรียมกองกำลัง 50,000 นายและอนุมัติเงิน \$10 ล้านเพื่อกิจการสงครามในอนาคต ความตึงเครียดคลี่คลายได้ในเดือนมีนาคม 1839 โดยสหรัฐอเมริกา (General Winfield Scott) และรัฐบาลอังกฤษให้การเห็นชอบจัดตั้งคณะกรรมการร่วมพิจารณาแก้ไขปัญหาพรมแดน

3.3 สหรัฐอเมริกาปฏิเสธรับเท็กซัสเข้าร่วม : คัวมมาร์ติน แวน บูเรนสืบทอดนโยบายต่างประเทศเรื่องเท็กซัสตามแอนดรู แจ็กสัน คือเกรงการรับเท็กซัสเข้าร่วมจะมีผลเสียทั้งภายในและภายนอก ผลเสียภายในคือเพิ่มความแตกแยกแก่คนอเมริกันในเรื่องรัฐมีทาสและรัฐเสรี ผลเสียภายนอกคืออาจนำสู่ความขัดแย้งระหว่างสหรัฐอเมริกากับเม็กซิโก เป็นผลให้มาร์ติน แวน บูเรนคงยืนยันไม่รับเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกา

ในปี 1841 สิ้นสมัยมาร์ติน แวน บูเรน คือสิ้นยุคแจ็กสัน ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาช่วงปี 1841-1865 เป็นช่วงเวลาของการขยายดินแดนตะวันตกจรดชายฝั่งแปซิฟิกด้วยวิธีการทางการทูตและสงคราม ยุติข้อขัดแย้งในอดีตกับอังกฤษและรักษาความเป็นชาติในสงครามกลางเมือง ช่วง 24 ปีนี้สหรัฐอเมริกาอยู่ภายใต้การนำของประธานาธิบดี 8 คนคือ

ลำดับที่ 9	วิลเลียม เฮนรี ฮาร์ริสัน	1841
ลำดับที่ 10	จอห์น ไทเลอร์	1841-1845
ลำดับที่ 11	เจมส์ เค. โพล	1845-1849
ลำดับที่ 12	ซาคารี เทเลอร์	1849-1850
ลำดับที่ 13	มิลลาร์ด ฟิลมอร์	1850-1853
ลำดับที่ 14	แฟรงคลิน เพียร์ซ	1853-1857
ลำดับที่ 15	เจมส์ บูชานาน	1857-1861
ลำดับที่ 16	อับราฮัม ลินคอล์น	1861-1865

4. ผลงานต่างประเทศภายใต้การนำของวิลเลียม เฮอร์ริสัน 1841

วิลเลียม เฮอร์ริสัน (William Henry Harrison 1773-1841) ประธานาธิบดีลำดับที่ 9 จากพรรครีพับลิกัน (The National Republican Party or The Whig Party) นำการบริหารประเทศเพียง 30 วัน คือ 4 มีนาคม-4 เมษายน 1841 เพราะเสียชีวิตด้วยโรคปอดอักเสบหรือโรคปอดบวม (Pneumonia) วิลเลียม เฮอร์ริสัน เป็นประธานาธิบดีคนแรกที่เสียชีวิตขณะดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีและเป็นประธานาธิบดีคนแรกจากพรรครีพับลิกัน รองประธานาธิบดีคือ จอห์น ไทเลอร์ (John Tyler) รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศคือ เดเนียล เวบสเตอร์ (Daniel Webster)

ช่วงเวลา 30 วันในตำแหน่งประธานาธิบดีของวิลเลียม เฮอร์ริสัน ไม่สามารถแก้ไขปัญหาความขัดแย้งระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษกรณีเรือคาโรไลนปี 1838 และปัญหาพรหมแดนปี 1839 รวมถึงเรื่องเท็กซัสไม่ได้รับการพิจารณา

5. ผลงานต่างประเทศภายใต้การนำของจอห์น ไทเลอร์ 1841-1845

จอห์น ไทเลอร์ (John Tyler 1790-1862) ประธานาธิบดีลำดับที่ 10 จากพรรครีพับลิกัน (The Whig Party) นำการบริหารประเทศช่วงปี 1841-1845 ในวาระของอดีตประธานาธิบดีวิลเลียม เฮอร์ริสัน ซึ่งเสียชีวิตด้วยโรคปอดบวม จอห์น ไทเลอร์คือรองประธานาธิบดีของวิลเลียม เฮอร์ริสันและเป็นรองประธานาธิบดีคนแรกที่ขึ้นเป็นประธานาธิบดีเนื่องจากประธานาธิบดีเสียชีวิตขณะดำรงตำแหน่ง ช่วงปี 1841-1845 จอห์น ไทเลอร์นำการบริหารประเทศโดยไม่มีรองประธานาธิบดี รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศคือ เดเนียล เวบสเตอร์ ช่วงปี 1841-1843 (Daniel Webster) อะเบล พี. อัปเชอร์ ช่วงปี 1843-1844 (Abel P. Upshur) และจอห์น ซี. แคลฮูน ช่วงปี 1844-1845 (John C. Calhoun) ผลงานต่างประเทศภายใต้การนำของจอห์น ไทเลอร์ที่เด่นมี 3 เรื่องคือ หนึ่งยุติข้อพิพาทกับอังกฤษในปี 1842 สองสหรัฐอเมริกาเสริมสร้างความสัมพันธ์กับจีนในปี 1844 และสามวุฒิสมาชิกมีมติรับเท็กซัสเข้าร่วมในปี 1845

5.1 สหรัฐอเมริกายุติข้อพิพาทกับอังกฤษในปี 1842 (The Webster-Ashburton Treaty 1842)⁶ : ในสมัยประธานาธิบดีมาร์ติน แวน บูเรน สหรัฐอเมริกามีข้อพิพาทกับอังกฤษซึ่งยังหาข้อยุติไม่ได้ 2 เรื่อง คือ กรณีเรือคาโรไลน์ปี 1838 (The Caroline Affair 1838) และกรณีพรมแดนปี 1839 (The Aroostook War 1839) ในสมัยจอห์น ไทเลอร์มีข้อพิพาทกับอังกฤษเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเรื่องคือ ข้อพิพาทการค้าทาสปี 1841 (The Slave Trade Controversy or The Creole Affair 1841) เหตุการณ์เกิดขึ้นในวันที่ 27 ตุลาคม 1841 เมื่อเรือขนทาส (Creole) ขนทาสประมาณ 100 คนจากเมืองแฮมตัน โรดส์ (Hampton Roads, Virginia) นำส่งยังเมืองนิว ออร์ลีอันส์ (New Orleans, Louisiana) ขณะเรือขนทาสแล่นเข้าสู่ช่องแคบฟลอริดา (Straits of Florida) ทาสก่อความวุ่นวายและบังคับเรือขนทาสเทียบท่าเรือในหมู่เกาะบาฮามาสในเขตยึดครองของอังกฤษ (Nassau, The Bahamas) อังกฤษซึ่งเลิกทาสในปี 1833 ปลอดภัยทาสทั้งหมด นายทาสและพ่อค้าทาสอเมริกันได้รับความเสียหาย รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศ (Daniel Webster) เรียกร้องให้อังกฤษแสดงความรับผิดชอบจ่ายค่าเสียหายในครั้งนี้ แต่อังกฤษเพิกเฉย

เพื่อแก้ไขปัญหาและคงความสัมพันธ์อันดีระหว่างสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ (Queen Victoria 1837-1901) นำสู่การเจรจาระหว่างรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกา (Daniel Webster) และทูตอังกฤษประจำสหรัฐอเมริกา (Lord Ashburton) เกิดสนธิสัญญาเวบสเตอร์ - แอชเบอร์ตัน ปี 1842 ในวันที่ 9 สิงหาคม 1842 (The Webster - Ashburton Treaty 1842) สาระสำคัญ 3 ประการ ประการแรกคือ กำหนดเส้นกั้นพรมแดนระหว่างเมนกับนิว บริน สวิต อันเป็นการยุติปัญหาพรมแดนระหว่างสหรัฐอเมริกากับแคนาดาของอังกฤษ สองอังกฤษขอโทษในเหตุการณ์แคโรไลน์ปี 1838 ที่ล่วงล้ำสร้างความเสียหายในดินแดนสหรัฐอเมริกา และสามอังกฤษขอโทษในข้อพิพาทการค้าทาสปี 1841 ทั้งนี้ สหรัฐอเมริกาและอังกฤษจะร่วมกันรักษาความสงบบริเวณชายฝั่งทวีปแอฟริกาโดยเรือรบสหรัฐอเมริกาและอังกฤษจะคงลอยลำบริเวณชายฝั่งทวีปแอฟริกาและเรือขนทาสอเมริกันต้องชักธงชาติสหรัฐอเมริกานเป็นสัญลักษณ์เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาอังกฤษปลดปล่อยทาสอีก

5.2 สหรัฐอเมริกาเสริมสร้างความสัมพันธ์กับจีนในปี 1844 (The Treaty of Wong Hya 1844) : สหรัฐอเมริกาทำการค้าขายกับจีนใน 1784 เมื่อเรือสินค้าอเมริกันจาก นครนิวยอร์กเข้าเทียบท่าเมืองกวางตุ้ง แต่ปลายคริสต์ศตวรรษที่ 18 อังกฤษนำฝิ่นจากอินเดีย เข้ามาขายในจีน จีนขณะนั้นอยู่ภายใต้การปกครองของพวกแมนจูในราชวงศ์ชิง (The Ching Dynasty 1544-1912) ฝิ่นทำรายได้แก่อังกฤษ แต่เป็นผลเสียอย่างมากแก่จีน รัฐบาลจีนขอร้อง ให้อังกฤษเลิกขายฝิ่น อังกฤษไม่ปฏิบัติตามเป็นผลให้รัฐบาลจีนต้องปราบปรามจนเกิดขบวนการ สงครามฝิ่นครั้งที่ 1 (The First Opium War 1839-1842) จีนพ่ายแพ้อังกฤษต้องยอมลง นามในสนธิสัญญานานกิงปี 1842) ในวันที่ 29 สิงหาคม 1842 (The Treaty of Nanking 1842)⁷ กำหนดให้จีนยกเกาะฮ่องกงให้แก่อังกฤษ จีนต้องเปิดเมืองท่า 5 แห่ง (กวางตุ้ง เอมอย ฟูเจา นิงโปและเซี่ยงไฮ้) ให้อังกฤษเข้าค้าขาย จีนต้องชดใช้ค่าฝิ่นและค่าเสียหายอันเนื่องจาก สงครามฝิ่นรวมมูลค่า \$21 ล้าน ด้วยสนธิสัญญานานกิงปี 1842 สหรัฐอเมริกาสูญเสียสภาพ การการค้าและสิทธิคนอเมริกันน้อยกว่าอังกฤษในดินแดนจีน

เพื่อรักษาผลประโยชน์ทางการค้าและสิทธิคนอเมริกันในดินแดนจีน ประธานาธิบดีจอห์น ไทเลอร์ส่งคาแลบ กัชชิง (Caleb Cushing) เป็นทูตเข้าเจรจากับรัฐบาล จีนเกิดสนธิสัญญาปี 1844 (The Treaty of Wang Hya 1844)⁸ กำหนดรัฐบาลจีนให้สิทธิพิเศษ การการค้าแก่สหรัฐอเมริกาเช่นเดียวกับที่จีนให้แก่อังกฤษ รวมถึงคนอเมริกันได้รับสิทธิสภาพ นอกอาณาเขต (the right of extraterritoriality) คือคนอเมริกันที่กระทำผิดในดินแดนจีนจะ ได้รับ การพิพากษาจากผู้พิพากษาอเมริกัน ด้วยความสำเร็จทางการทูตในปี 1844 ส่งผลให้พ่อค้า อเมริกันเข้าค้าขายในจีนเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับในเวลาต่อมา

5.3 รัฐสภามีมติรับเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกาในปี 1845 : การรับเท็กซัสเข้า ร่วมกับสหรัฐอเมริกาคงเป็นปัญหาในสมัยจอห์น ไทเลอร์ด้วยเหตุผลเกรงปัญหาภายในคือ เสี่ยงคัดค้านของสมาชิกรัฐสภาทางเหนือที่ไม่ต้องการเพิ่มรัฐมีทาส (slave state) และเกรง ปัญหาภายนอกคืออาจนำมาซึ่งสงครามระหว่างสหรัฐอเมริกากับเม็กซิโกซึ่งอ้างว่าเท็กซัสเป็น ดินแดนของเม็กซิโก แต่ด้วยผลการเลือกตั้งปี 1844 ชัยชนะเป็นของตัวแทนพรรครีพับลิกัน คือเจมส์ เค. โพลค (James K. Polk) ผู้มีนโยบายขยายดินแดนตะวันตกจรดชายฝั่งตะวันตก

และได้รับการสนับสนุนจากคนทุกภาค เป็นผลให้สมาชิกรัฐสภาในวันที่ 1 มีนาคม 1845 มีมติรับเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกา และจอห์น ไทเลอร์ร่วมลงนามเห็นชอบด้วย เท็กซัสได้เข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกาอย่างเป็นทางการในวันที่ 19 ธันวาคม 1845 ในสมัยเจมส์ เค. โพล

6. ผลงานต่างประเทศภายใต้การนำของเจมส์ เค. โพล 1845-1849

เจมส์ เค. โพล (James Knox Polk 1795-1849) เป็นประธานาธิบดีลำดับที่ 11 จากพรรคเดโมแครต (The Democratic Party) นำการบริหารประเทศช่วงปี 1845-1849 รองประธานาธิบดีคือ จอร์จ เอ็ม. ดัลลาส (George M. Dallas) รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศคือ เจมส์ บูชานาน (James Buchanan) ผลงานต่างประเทศภายใต้การนำของเจมส์ เค. โพล ที่เด่นมี 5 เรื่องคือหนึ่งประกาศหลักการโพลในปี 1845 สองนำเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกาในปี 1845 สามเจรจากับอังกฤษเรื่องดินแดนโอเรกอนในปี 1846 สี่ต้องทำสงครามกับเม็กซิโกช่วงปี 1846-1847 ด้วยเรื่องดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ และห้าให้การคุ้มครองคอคอดปานามาในปี 1846

ในทศวรรษ 1840 (1840-1849) คนอเมริกันมีความคิดแน่วแน่ในอันจะขยายดินแดนจรดชายฝั่งแปซิฟิก (The Manifest Destiny 1840's)⁹ อันหมายถึงการรวมดินแดนเท็กซัส (re-annexation of Texas) การเข้ายึดครองดินแดนโอเรกอน (Re-occupation of Oregon) และการยึดครองดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ของเม็กซิโก (The Southwest)

6.1 ประกาศหลักการโพลปี 1845 ในวันที่ 2 ธันวาคม 1845 (The Polk Doctrine 1845)¹⁰ : ด้วยเจมส์ เค. โพล มีนโยบายขยายดินแดนสหรัฐอเมริกาจรดชายฝั่งแปซิฟิก (The Manifest Destiny) และเล็งเห็นว่าการขยายดินแดนตะวันตกจรดชายฝั่งแปซิฟิกของสหรัฐอเมริกา อาจสร้างความไม่พอใจแก่อังกฤษที่ร่วมมีสิทธิในดินแดนโอเรกอน อาจสร้างความไม่พอใจแก่เม็กซิโกชาติผู้เป็นเจ้าของดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ และฝรั่งเศสอาจเข้าแทรกแซงให้ความช่วยเหลือเม็กซิโก ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น เจมส์ เค. โพลเห็นถึงความจำเป็นที่สหรัฐอเมริกาต้องยืนหยัดและย้ำในหลักการมอนโรปี 1823 (The Monroe Doctrine 1823) อีกครั้ง ด้วยการประกาศหลักการโพลปี 1845 ในวันที่ 2 ธันวาคม 1845 (The Polk Doctrine 1845) ต่อรัฐสภามีสาระสำคัญคือ การขยายดินแดนในทวีปอเมริกาเหนือเป็นนโยบายและ

ความมุ่งมั่นของสหรัฐอเมริกา อันเป็นการย้ำเตือนอังกฤษและฝรั่งเศสว่าทวีปอเมริกันสำหรับ
คนอเมริกัน ทั้งอังกฤษและฝรั่งเศสไม่ควรขัดขวางหรือแทรกแซงหรือให้ความช่วยเหลือใด ๆ
แก่เม็กซิโก หลังการ โพลปี 1845 เป็นการประกาศศักดิ์ศรีความเป็นสหรัฐอเมริกา

6.2 นำเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกาในวันที่ 29 ธันวาคม 1845¹¹ : ได้เคยกล่าว
มาแล้วว่า เท็กซัสประกาศตนเป็นอิสระจากเม็กซิโกและก่อตั้งชาติในวันที่ 4 มีนาคม 1836
(The Republic of Texas) จากการที่เท็กซัสเสนอตัวเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกา และได้รับการ
ปฏิเสธจากประธานาธิบดีแอนดรู แจ็คสันด้วยเกรงปัญหาภายในก็จะจะเป็นการเพิ่มความแตก
แยกแก่คนอเมริกัน กลุ่มรัฐมีทาส (Slave state) และกลุ่มรัฐไม่มีทาส (Free state) และเกรง
ปัญหาภายนอกคืออาจนำสู่สงครามระหว่างสหรัฐอเมริกากับเม็กซิโก แต่ในสมัยประธานาธิบดี
จอห์น ไทเลอร์ ในวันที่ 1 มีนาคม 1845 รัฐสภามีมติรับเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกาด้วย
เหตุผล 4 ประการคือหนึ่งเพื่อบรรลุนโยบายขยายดินแดนตะวันตกจรดชายฝั่งแปซิฟิก (The
Manifest Destiny 1840's) สองชาวเท็กซัส (Texans) คือคนอเมริกันต้องการรวมกับสหรัฐ
อเมริกา สามสหรัฐอเมริกาเกรงอังกฤษจาก แคนาดาและเม็กซิโกเข้าแทรกแซงสาธารณรัฐ
เท็กซัสซึ่งเป็นชาติใหม่ยังไม่พร้อมด้านกองกำลังและอาวุธ และสี่คนอเมริกันให้การเห็นชอบ
นำเท็กซัสเข้าร่วม คนทางใต้และคนทางตะวันตก ทำเกษตรกรรม มองว่าเท็กซัสเป็นดินแดน
ผืนใหญ่ อยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ การทำเกษตรกรรมสามารถนำทาสใช้เป็นแรงงานหลักได้
คนทางเหนือทำการค้าและอุตสาหกรรมมองว่าเท็กซัสเป็นแหล่งวัตถุดิบราคาถูก และตลาด
รับซื้อสินค้าสำเร็จรูป

ในวันที่ 4 มีนาคม 1845 ซึ่งเป็นวันพิธีสาบานตนรับตำแหน่งประธานาธิบดี เจมส์
เค. โพล ประกาศจะรวมดินแดนเท็กซัสและเข้ายึดครองดินแดนโอเรกอน เม็กซิโกไม่พอใจ
สหรัฐอเมริกาที่จะรวมดินแดนเท็กซัส เม็กซิโกตอบโต้ด้วยการตัดความสัมพันธ์ทางการทูต
กับสหรัฐอเมริกาในวันที่ 28 มีนาคม 1845 และตลอดเดือนมิถุนายน 1845 เร่งส่งกองกำลัง
เม็กซิกันตรึงบริเวณชายแดนที่ลุ่มแม่น้ำรีโอ แกรนด์ (Rio Grande River) ซึ่งเป็นแนว
พรมแดนเม็กซิโกกับเท็กซัส ประธานาธิบดีเจมส์ เค. โพล ในวันที่ 28 พฤษภาคม 1845
กำหนดให้นายพล ซาคาเรีย เทเลอร์ (Zachary Taylor) พร้อมกองกำลังอเมริกันเตรียมพร้อมที่

หลุยส์เซียนา พร้อมรุกเข้าไปในเท็กซัสทันทีที่กองกำลังเม็กซิโกรุกรานเท็กซัส ในวันที่ 15 มิถุนายน 1845 กองกำลังอเมริกัน 2500 นาย ภายใต้การนำของนายพลเทเลอร์รุกเข้าไปในเท็กซัสและหยุดตั้งรับกองกำลังเม็กซิกันที่ลุ่มแม่น้ำนูเอส (Nueces River)

รัฐสภาเท็กซัสในวันที่ 23 มิถุนายน 1845 มีมติเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกาสนองมติรัฐสภาสหรัฐอเมริกาในวันที่ 1 มีนาคม 1845 และรัฐสภาเท็กซัสในวันที่ 4 กรกฎาคม 1845 มีมติยืนยันเป็นครั้งสุดท้ายในการเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกา การหยั่งเสียงคนอเมริกัน (popular vote) เห็นชอบรับเท็กซัสมีในวันที่ 13 ตุลาคม 1845 และในวันที่ 29 ธันวาคม 1845 เท็กซัสได้เข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกาอย่างเป็นทางการ (annexation of Texas) ในลำดับรัฐที่ 28 และในลำดับรัฐที่ 15 ของรัฐมีทาส

6.3 เจรจากับอังกฤษเรื่องดินแดนโอเรกอนในปี 1846 (The Oregon Treaty 1846)¹² : ดินแดนโอเรกอน (Oregon Country) คือดินแดนทางตะวันตกของเทือกเขาร็อกกีถึงชายฝั่งแปซิฟิกอยู่ระหว่างเส้นขนานที่ $54^{\circ} 40'$ (54 องศา 40 ลิปดา) – 42° สหรัฐอเมริกาและอังกฤษร่วมกับถือครอง ดินแดนโอเรกอนอุดมด้วยขนสัตว์ (fur) ในปี 1670 อังกฤษจัดตั้งบริษัทค้าขนสัตว์ (The Hudson's Bay Company) ศูนย์กลางการค้าขนสัตว์อยู่ที่เมืองแวนคูเวอร์ (Vancouver, Washington) ในปี 1808 สหรัฐอเมริกาจัดตั้งบริษัทค้าขนสัตว์ (The American Fur Company) ศูนย์กลางการค้าขนสัตว์อยู่ที่เมืองแอสโตเรีย (Astoria, Oregon) มีคนอเมริกัน 3 กลุ่มเข้าตั้งมั่นในดินแดนโอเรกอนคือ พ่อค้าขนสัตว์ บาทหลวงเผยแผ่คริสต์ศาสนานิกายโปรเตสแตนต์นำโดยบาทหลวงเจสัน ลี (Jason Lee) และคณะอพยพเข้าตั้งมั่นในดินแดนโอเรกอน ในปี 1834 สำหรับการอพยพของคนอเมริกันเริ่มในปี 1843

นับจากปี 1843 ผู้อพยพอเมริกันเข้าตั้งมั่นในดินแดนโอเรกอนมีจำนวนมากขึ้นเป็นลำดับ สหรัฐอเมริกาและอังกฤษเห็นควรกำหนดพรมแดนดินแดนโอเรกอนระหว่างกัน คนอเมริกันต้องการให้ยึดครองดินแดนโอเรกอนทั้งหมด (Fifty-four forty or fight) แต่ประธานาธิบดีเจมส์ เค. โพลค ตระหนักดีว่าสหรัฐอเมริกาอาจต้องทำสงครามกับเม็กซิโกด้วยเรื่องดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ในอนาคตก่อนใกล้ และสหรัฐอเมริกาไม่ต้องการมีข้อพิพาทกับอังกฤษเรื่องดินแดนโอเรกอน การเจรจายุติปัญหาดินแดนโอเรกอนมีขึ้นโดยตัวแทน

สหรัฐอเมริกา (James Buchanan) และตัวแทนอังกฤษ (Richard Pakenham) ตกลงกันได้ด้วย สนธิสัญญาโอเรกอนปี 1846 ลงนามในวันที่ 21 พฤษภาคม 1846 (The Oregon Treaty 1846) กำหนดใช้เส้นขนาน 49° (the 49 th parallel) แบ่งดินแดนโอเรกอน คือดินแดนระหว่าง $54^{\circ} 40' - 49^{\circ}$ เป็นของอังกฤษ และดินแดนระหว่าง $49^{\circ} - 42^{\circ}$ เป็นของสหรัฐอเมริกา วุฒิสภาในวันที่ 15 มิถุนายน 1846 มีมติให้การยอมรับในสนธิสัญญาโอเรกอนปี 1846 ดินแดนโอเรกอนระหว่าง $49^{\circ} - 42^{\circ}$ ภายใต้การยึดครองของสหรัฐอเมริกาในปัจจุบันแบ่งได้เป็น 3 รัฐ คือ วอชิงตัน โอเรกอน และไดาโฮ (Washington, Oregon and Idaho) ทั้ง 3 รัฐทำเกษตรกรรมไม่ใช่แรงงานทาสและเลือกที่จะเข้าร่วมกับรัฐเสรี (Free State)

6.4 ต้องทำสงครามกับเม็กซิโก (The Mexican War 1846-1847) ด้วยเรื่องดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ : ในปี 1845 ภายใต้การยึดครองของเม็กซิโก ดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ประกอบด้วยดินแดน 3 ส่วน คือ แคลิฟอร์เนีย (California) ยูทาห์ (Utah = Utah & Nevada) และนิว เม็กซิโก (New Mexico = New Mexico & Arizona) ประธานาธิบดีเจมส์ เค. โพลค ให้ความสนใจในดินแดนแคลิฟอร์เนียและดินแดนนิว เม็กซิโก เพื่อการขยายดินแดนไปทางตะวันตก เพื่อการค้าขาย และสหรัฐอเมริกาจะมีแนวชายฝั่งทะเลทางตะวันตกเฉียงใต้จรดแปซิฟิก

สหรัฐอเมริกาดำเนินการในการใช้การทูตเจรจาซื้อดินแดนแคลิฟอร์เนียและดินแดนนิว เม็กซิโก ในปี 1845 : ในวันที่ 28 มีนาคม 1845 เม็กซิโกตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับสหรัฐอเมริกาเพราะไม่พอใจที่สหรัฐอเมริกามีท่าทีจะนำเท็กซัสรวมกับสหรัฐอเมริกา และในวันที่ 29 ธันวาคม 1845 สหรัฐอเมริกานำเท็กซัสเข้าร่วมอย่างเป็นทางการ

ครั้งเดือนสิงหาคม 1845 สหรัฐอเมริกาได้รับรายงานลับว่ารัฐบาลเม็กซิกันต้องการเจรจากับสหรัฐอเมริกาเรื่องพรมแดนเท็กซัส-เม็กซิโก เท็กซัสต้องการให้เส้นกั้นพรมแดนอยู่ที่แม่น้ำริโอ แกรนด์ (Rio Grande River) แต่เม็กซิโกต้องการให้เส้นกั้นพรมแดนอยู่ที่แม่น้ำนูเอซ (Nueces River) อันหมายความว่า เม็กซิโกจะสามารถรุกเข้าถือครองดินแดนทางตะวันตกเฉียงใต้ของเท็กซัส ประธานาธิบดีเจมส์ เค. โพลค เห็นเป็นโอกาสดีในวันที่ 7 พฤศจิกายน 1845 ส่งจอห์น สไลเดล (John Slidell)¹³ เป็นทูตสหรัฐอเมริกาเจรจาเรื่องสำคัญ

2 เรื่องคือหนึ่งเรื่องพรมแดนเท็กซัส-เม็กซิโกทั้งนี้สหรัฐอเมริกาต้องการให้แม่น้ำรีโอ แกรนด์ เป็นเส้นกั้นพรมแดนระหว่างเท็กซัสกับเม็กซิโก และเรื่องที่สองคือสหรัฐอเมริกาขอซื้อดินแดนนิว เม็กซิโกในราคา \$5 ล้าน และดินแดนแคลิฟอร์เนียในราคา \$25 ล้าน และสหรัฐอเมริกาพร้อมจะรับผิดชอบในหนี้สินทั้งหมดที่เม็กซิโกต้องจ่ายแก่เท็กซัสในช่วงสงครามปฏิวัติปี 1836 ในวันที่ 16 ธันวาคม 1845 ทันทีก่อน สไลเคลถึงเม็กซิโก รัฐบาลเม็กซิกันปฏิเสธการเจรจาเพราะได้รับการต่อต้านจากชาวเม็กซิกันที่รู้ดีว่าการเจรจาที่จะมีขึ้นนั้นเม็กซิโกเสียเปรียบสหรัฐอเมริกาในทุกเรื่อง และในวันที่ 29 ธันวาคม 1845 สหรัฐอเมริกานำเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกา สร้างความโกรธแค้นมากแก่เม็กซิโก

เพื่อให้ได้ดินแดนตะวันตกเฉียงใต้สหรัฐอเมริกาตัดสินใจทำสงครามกับเม็กซิโก 1846-1847 (The Mexican War 1846-1847)¹⁴ : เดือนธันวาคม 1845 จากความล้มเหลวทางการทูตของจอห์น สไลเคล และสหรัฐอเมริกาเห็นว่าเม็กซิโกโกรธแค้นที่สหรัฐอเมริการวมเท็กซัสในวันที่ 29 ธันวาคม 1845 ในเดือนมกราคม 1846 เจมส์ เค. โปก เตรียมความพร้อมด้านกองกำลังรับการบุกของเม็กซิโกด้วยการส่งกองกำลังอเมริกันภายใต้การนำของนายพลซาคารี เทเลอร์ เคลื่อนจากกลุ่มแม่น้ำนูเอเซสไปตั้งที่ลุ่มแม่น้ำรีโอ แกรนด์ ในวันที่ 25 เมษายน 1846 กองกำลังเม็กซิกันข้ามแม่น้ำรีโอ แกรนด์เข้ามาในดินแดนเท็กซัสปะทะกับกองกำลังอเมริกันอันถือเป็นการละเมิดอธิปไตยสหรัฐอเมริกา ช่วง 25 เมษายน-9 พฤษภาคม 1846 มีการปะทะกันระหว่างกองกำลังอเมริกันและกองกำลังเม็กซิกันตามแนวลุ่มแม่น้ำรีโอ แกรนด์ เป็นสาเหตุให้ในวันที่ 11 พฤษภาคม 1846 เจมส์ เค. โปก ร้องขอต่อรัฐสภาเพื่อการประกาศสงครามกับเม็กซิโกด้วยสาเหตุเพราะเม็กซิโกรุกรานเข้ามาในดินแดนสหรัฐอเมริกาทำให้คนอเมริกันต้องเสียชีวิตจากการปะทะ รัฐสภาให้การเห็นชอบอนุมัติกองกำลังทหาร 50,000 นาย และเงินในกิจการสงคราม \$10 ล้าน

ในการรบช่วงปี 1846-1847 เจมส์ เค. โปก กำหนดให้สติเฟน เคียนี (Colonel Stephen Kearny) นำกองกำลังอเมริกันเข้ายึดดินแดนนิว เม็กซิโกและดินแดนแคลิฟอร์เนีย ด้วยเกรงอังกฤษจะเข้าแทรกแซง กำหนดให้ซาคารี เทเลอร์ (General Zachary Taylor) นำกองกำลังอเมริกันสู้รบกับซาดา แอนนา (Santa Anna) ในดินแดนเม็กซิโกทางตอนเหนือ กำหนดให้วินฟิลด์ สก็อต (General Winfield Scott) นำกองกำลังอเมริกันเข้ายึดเมืองท่าเวรา ครูซ

(Veracruz, Mexico) และสามารถยึดเมืองหลวง (Mexico City, Mexico) ได้ในวันที่ 17 กันยายน 1847 ผลการรบคือสหรัฐอเมริกามีชัยชนะเหนือเม็กซิโก

เม็กซิโกในฐานะผู้แพ้ในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 1848 ยอมลงนามในสนธิสัญญาสงบศึกปี 1848 (The Treaty of Guadalupe Hidalgo 1848)¹⁵ กำหนดสาระสำคัญ 4 ประการคือ หนึ่งเม็กซิโกยอมถอนสิทธิการเป็นเจ้าของเหนือดินแดนเท็กซัส ดินแดนแคลิฟอร์เนีย ดินแดนนิว เม็กซิโก และดินแดนยูทาห์ สองสหรัฐอเมริกาจ่ายเงิน \$15 ล้านแก่เม็กซิโกเป็นค่าดินแดน แคลิฟอร์เนีย ดินแดนนิว เม็กซิโก และดินแดนยูทาห์ สามสหรัฐอเมริกาจ่ายเงิน \$3.2 ล้าน แก่คนอเมริกันที่ได้รับความเสียหายจากสงครามเม็กซิกัน และสี่เม็กซิโกยอมรับว่าแม่น้ำรีโอ แกรนด์ คือเส้นกั้นพรมแดนระหว่างเม็กซิโกกับเท็กซัสของสหรัฐอเมริกา ทั้งนี้ในวันที่ 10 มีนาคม 1848 วุฒิสภาให้การรับรองในสนธิสัญญาสงบศึกปี 1848 รัฐสภาเม็กซิกันในวันที่ 25 พฤษภาคม 1848 ให้การรับรองในสนธิสัญญาสงบศึกปี 1848 ส่งผลให้ในวันที่ 4 กรกฎาคม 1848 สนธิสัญญาสงบศึกปี 1848 ประกาศมีผลบังคับใช้อย่างเป็นทางการ

การขายดินแดนตะวันตกจรดชายฝั่งแปซิฟิก ทำสำเร็จในสมัยเจมส์ เค. โพล คือในวันที่ 2 ธันวาคม 1845 ประกาศหลักการโพลปี 1845 เพื่อให้อังกฤษและฝรั่งเศสตระหนักว่าภาคพื้นทวีปอเมริกันสำหรับคนอเมริกัน ในวันที่ 29 ธันวาคม 1845 นำเท็กซัสเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกา ในวันที่ 21 พฤษภาคม 1846 ทำข้อตกลงเรื่องดินแดนโอเรกอนกับอังกฤษ (The Oregon Treaty 1846) กำหนดใช้เส้นขนาน 49° แบ่งดินแดนโอเรกอน ดินแดนระหว่างเส้นขนาน 54° 40' - 49° เป็นของอังกฤษ ดินแดนระหว่างเส้นขนาน 49°-42° เป็นของสหรัฐอเมริกาและในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 1848 ทำข้อตกลงเรื่องดินแดนตะวันตกเฉียงใต้กับเม็กซิโก (The Treaty of Guadalupe Hidalgo 1848) กำหนดให้สหรัฐอเมริกาได้ครอบครองดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ทั้งหมดคือ ดินแดนแคลิฟอร์เนีย ดินแดนนิว เม็กซิโก และดินแดนยูทาห์

6.5 สหรัฐอเมริกาให้การคุ้มครองคอคอดปานามา (the Isthmus of Panama) ในปี 1846¹⁶: กลางคริสต์ศตวรรษที่ 19 ในการเดินเรือค้าขาย สหรัฐอเมริกาใฝ่ฝันมีเส้นทางน้ำลัดที่จะมีการขุดในอนาคตเชื่อมมหาสมุทรแอตแลนติกกับมหาสมุทรแปซิฟิก ในความเป็นไปได้เส้นทางน้ำลัดคือบริเวณคอคอดปานามาภายใต้การยึดครองของนิว กรานาดา (New Granada or

Colombia) แต่ด้วยความที่อังกฤษมีแสนยานุภาพทางเรือและมีอาณานิคมในทวีปอเมริกาใต้ สหรัฐอเมริกาและนิวกัวรานาคาเกรงอังกฤษยึดคอคอดปานามาเพื่อผูกขาดการใช้ประโยชน์ในการคมนาคมและการค้า เป็นผลให้ในวันที่ 12 ธันวาคม 1846 ตัวแทนสหรัฐอเมริกาและตัวแทนนิวกัวรานาคาร่วมกันลงนามในสนธิสัญญาการค้าปี 1846 (The Commercial Treaty 1846) กำหนดสาระสำคัญคือ นิวกัวรานาคาให้สิทธิสหรัฐอเมริการ่วมใช้คอคอดปานามา โดยสหรัฐอเมริกาต้องเคารพในเอกราชของนิวกัวรานาคา และรักษาความเป็นกลางของคอคอดปานามา สนธิสัญญาการค้าปี 1846 วุฒิสภาให้การยอมรับในวันที่ 3 มิถุนายน 1848

7. ผลงานต่างประเทศภายใต้การนำของซาคารี เทเลอร์ 1849-1850

ซาคารี เทเลอร์ (Zachary Taylor 1784-1850) เป็นประธานาธิบดีลำดับที่ 12 จากพรรควิก (The Whig party) นำการบริหารประเทศเพียง 16 เดือน (4 มีนาคม 1849-9 กรกฎาคม 1850) เป็นประธานาธิบดีคนที่สองที่เสียชีวิตด้วยโรคติดเชื้ออย่างรุนแรงที่ลำไส้เล็ก (acute intestinal infection)¹⁷ รองประธานาธิบดีคือมิลลาร์ด ฟิลมอร์ (Millard Fillmore) รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศคือ จอห์น เอ็ม. เคลตัน (John M. Clayton) ผลงานต่างประเทศภายใต้การนำของซาคารี เทเลอร์ที่เด่นคือ ทำข้อตกลงกับอังกฤษเพื่อการขุดเส้นทางน้ำลัดในทวีปอเมริกากลางในปี 1850

7.1 สหรัฐอเมริกาและอังกฤษร่วมกันทำข้อตกลงเพื่อการขุดเส้นทางน้ำลัดปี 1850 (The Clayton-Bulwer Treaty 1850)¹⁸ : เพราะในปี 1846 สหรัฐอเมริกาได้ยึดครองดินแดนโอเรกอน (49°-42°) ปัจจุบันคือวอชิงตัน โอเรกอน และไอดาโฮ และในปี 1848 สหรัฐอเมริกาได้ยึดครองดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ปัจจุบันคือ แคลิฟอร์เนีย นิว เม็กซิโก อริโซนา ยูทาห์ และเนวาด้า อันหมายถึงดินแดนทางตะวันตกของสหรัฐอเมริกาจรดชายฝั่งแปซิฟิก จากการค้นพบทองคำที่เมืองซาคramento (Sacramento, California) ในวันที่ 24 มกราคม 1848 ทำให้กลุ่มผู้แสวงโชคขุดทองคำหลังไหลสู่แคลิฟอร์เนีย (The California Gold Rush 1849) จากดินแดนทางตะวันออกของสหรัฐอเมริกาสู่แคลิฟอร์เนีย นักแสวงโชคใช้เส้นทางบกและเส้นทางน้ำด้วยการแล่นเรืออ้อมทวีปอเมริกาใต้ เพื่อความรวดเร็วในการเดินเรือ นักแสวงโชค นักธุรกิจ และประธานาธิบดีซาคารี เทเลอร์ เห็นควรขุดเส้นทางน้ำลัดเชื่อมแปซิ

พิกกับแอตแลนติกที่ นิคารา กัว (Nicaragua, Central America) อังกฤษให้ความสนใจขอร่วมดำเนินการขุดเส้นทางน้ำลัด เพื่อประโยชน์ทางการค้า การคมนาคมและรักษาคุลย์อำนาจทางการเมืองของอังกฤษในทวีปอเมริกา ผู้นำผู้การเจรจาและลงนามร่วมกันระหว่างตัวแทนสหรัฐอเมริกา (John M. Clayton) กับตัวแทนอังกฤษ (Sir Henry Lytton Bulwer) ในสนธิสัญญาปี 1850 ในวันที่ 19 เมษายน 1850 (The Clayton-Bulwer Treaty 1850) กำหนดสาระสำคัญคือ สหรัฐอเมริกาและอังกฤษจะร่วมกันขุดคลองเส้นทางน้ำลัดเชื่อมแอตแลนติกและแปซิฟิก ร่วมกันรักษาความเป็นกลางของคลองและจะไม่แสวงหาดินแดนเพิ่มในทวีปอเมริกา กลาง ทั้งนี้ในทางปฏิบัติจริงเส้นทางน้ำลัดที่ขุดคือคลองปานา (The Panama Canal) เชื่อมแปซิฟิกกับแอตแลนติก มีการขุดจริงช่วงปี 1906-1914 ในสมัยประธานาธิบดีธีโอดอร์ รูสเวลท์ (Theodore Roosevelt-P₂₆)

8. ผลงานต่างประเทศภายใต้การนำของมิลลาร์ด ฟิลมอร์ 1850-1853

มิลลาร์ด ฟิลมอร์ (Millard Fillmore 1800-1874) เป็นประธานาธิบดีลำดับที่ 13 จากพรรควิก (The Whig Party) นำการบริหารประเทศช่วงปี 1850-1853 ในวาระของอดีตประธานาธิบดีซาคาเรี เทเลอร์ซึ่งเสียชีวิตด้วยโรคติดเชื้ออย่างรุนแรงที่ลำไส้เล็ก มิลลาร์ด ฟิลมอร์คือรองประธานาธิบดีของซาคาเรี เทเลอร์ และเป็นรองประธานาธิบดีคนที่สองที่ขึ้นเป็นประธานาธิบดีเนื่องจากประธานาธิบดีเสียชีวิตขณะดำรงตำแหน่ง ช่วงปี 1850-1853 มิลลาร์ด ฟิลมอร์ นำการบริหารประเทศโดยไม่มีรองประธานาธิบดี รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศคือเดเนียล เวบสเตอร์ ช่วงปี 1850-1852 (Daniel Webster) และเอ็ดเวิร์ด อีเวเรท ช่วงปี 1852-1853 (Edward Everett) ผลงานต่างประเทศภายใต้การนำของมิลลาร์ด ฟิลมอร์ที่เด่นมี 2 เรื่องคือ หนึ่งสหรัฐอเมริกายุติข้อพิพาทกับสเปนกรณีชาวคิวบาก่อกบฏในปี 1851 และสองนำการเปิดประเทศญี่ปุ่นในปี 1853

8.1 สหรัฐอเมริกายุติข้อพิพาทกับสเปนกรณีชาวคิวบาก่อกบฏในปี 1851¹⁹ : คิวบาเป็นหมู่เกาะในทะเลแคริบเบียน (Caribbean Sea) และเป็นอาณานิคมของสเปนนับจากปี 1492 เจ้าหน้าที่สเปนกดขี่ข่มเหงและกอบโกยผลประโยชน์จากคิวบา ทุกครั้งที่ชาวคิวบาก่อกบฏจะถูกเจ้าหน้าที่สเปนปราบปรามอย่างเหี้ยมขาด ในปี 1851 นายทหารคิวบา (General

Narciso Lopez) เป็นหนึ่งในผู้นำก่อกบฏต่อต้านสเปนอันเป็นสาเหตุให้สหรัฐอเมริกาต้องมีข้อพิพาทกับสเปน คือระหว่างวันที่ 11-12 สิงหาคม 1851 ที่คิวบามีการปะทะกันระหว่างกองกำลังสเปนกับกองกำลังนายพลโลเปซพร้อมคณะประกอบด้วยชาวคิวบาและคนอเมริกันจากเมืองนิว ออร์ลีอันส์ (New Orleans, Louisiana) ที่เกลียดชังสเปน ผลการปะทะในวันที่ 13 สิงหาคม 1851 กองกำลังสเปนชนะ คนอเมริกัน 51 คนซึ่งเป็นฝ่ายนายพลโลเปซถูกจับและถูกพิพากษาประหารชีวิต ในวันที่ 16 สิงหาคม 1851 ชาวเจ้าหน้าที่สเปนประหารชีวิตคนอเมริกัน 51 คนสร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่ชาวนิว ออร์ลีอันส์และตอบโต้ด้วยการเข้าทำลายสถานกงสุลที่เมืองนิว ออร์ลีอันส์ในวันที่ 21 สิงหาคม 1851 สำหรับนายพลโลเปซถูกพิพากษาประหารชีวิตที่กรุงฮาวานาในวันที่ 1 กันยายน 1851 กบฏชาวคิวบาอีกจำนวนหนึ่งพร้อมคนอเมริกันอีก 75 คน ถูกส่งตัวไปคุมขังที่สเปน ปลายปี 1851 ทั้งนี้ คนอเมริกันทั้ง 75 คน ได้รับการปล่อยกลับสหรัฐอเมริกาภายหลังรัฐสภาอนุมัติเงินจ่ายค่าเสียหายแก่รัฐบาลสเปนเพื่อการซ่อมแซมสถานกงสุลเมืองนิว ออร์ลีอันส์

8.2 นำการเปิดประเทศญี่ปุ่นในปี 1853 : ด้วยปัญหาทางการเมือง ศาสนาและสังคมในปี 1638 ญี่ปุ่นภายใต้การนำของโชกุนในตระกูลโตกุกาวา (Shogun : The Tokugawa Family 1603-1867) ตั้งปิดประเทศญี่ปุ่น ญี่ปุ่นเลิกติดต่อกับโลกภายนอกยกเว้นคงติดต่อกับขายกับจีนและดัตช์ (Dutch) โดยพ่อค้าดัตช์สามารถนำเรือสินค้าเพียง 1 ลำเข้าเทียบท่าค้าขายได้ที่เมืองท่านางาซากิบนเกาะคีวชูได้ปีละ 1 ครั้งเท่านั้น และญี่ปุ่นไม่ให้ความช่วยเหลือลูกเรือต่างชาติที่เรืออับปางใกล้หมู่เกาะญี่ปุ่น ด้วยท่าทีของญี่ปุ่นสร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่ชาติยุโรปและสหรัฐอเมริกา

ต้นปี 1853 ประธานาธิบดีมิลลาร์ด ฟิลมอร์ส่งนาวาโทแมทธิว ซี. เพอร์รี่ (Commodore Matthew Calbraith Perry 1794-1858) พร้อมสาส์นกำหนดให้ญี่ปุ่นเปิดความสัมพันธ์ทางการทูตและเปิดทำการค้ากับสหรัฐอเมริกา รวมถึงให้ญี่ปุ่นช่วยเหลืออเมริกันที่เรือต้องอับปางใกล้หมู่เกาะญี่ปุ่น โดยสาส์นนี้ให้นำเสนอต่อโชกุน นโยบายต่างประเทศของมิลลาร์ด ฟิลมอร์ ในปี 1853 เป็นการริเริ่มนำไปสู่การเปิดประเทศญี่ปุ่นอย่างเป็นทางการในปี 1854

9. ผลงานต่างประเทศภายใต้การนำของแฟรงคลิน เพียร์ซ 1853-1857

แฟรงคลิน เพียร์ซ (Franklin Pierce 1804-1869) เป็นประธานาธิบดีลำดับที่ 14 จากพรรคเดโมแครติก (The Democratic Party) นำการบริหารประเทศช่วงปี 1853-1857 รองประธานาธิบดีคือวิลเลียม อาร์. ดี. คิง (William R.D. King) รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศคือวิลเลียม แอล. มาร์ซี (William L. Marcy) ผลงานต่างประเทศภายใต้การนำของแฟรงคลิน เพียร์ซที่เด่นมี 4 เรื่องคือ หนึ่งสหรัฐอเมริกาซื้อดินแดนจากเม็กซิโกในปี 1853 สองสหรัฐอเมริกาประสบความสำเร็จในการเปิดประเทศญี่ปุ่นในปี 1854 สามสหรัฐอเมริกาทำข้อตกลงแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจกับแคนาดาในปี 1854 และสี่คนอเมริกันต่อต้านการรวมคิวบาในปี 1854

9.1 สหรัฐอเมริกาซื้อดินแดนจากเม็กซิโกในปี 1853 (The Gadsden Purchase 1853)²⁰ : มีสาเหตุ 2 ประการที่สหรัฐอเมริกาเห็นความจำเป็นต้องซื้อดินแดนจากเม็กซิโกในปี 1853 สาเหตุประการแรกคือ เพื่อให้แนวพรมแดนทางตะวันตกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกาที่ติดกับเม็กซิโกมีการกำหนดอย่างเป็นทางการ สาเหตุประการที่สองคือเพื่อการสร้างเส้นทางรถไฟสายใต้จากเมืองฮุสตัน (Houston, Texas) มุ่งสู่ชายฝั่งแปซิฟิกปลายทางที่เมืองลอส แอนเจลิส (Los Angeles, California) เป็นการสนองการอพยพหลังไหลของนักแสวงโชคให้ไปอย่างรวดเร็วเพราะตื่นทอง (The California Gold Rush 1849) การดำเนินการมีขึ้นในเดือนธันวาคม 1853 เจมส์ แกดส์เดน (James Gadsden) ทูตสหรัฐอเมริกาประจำเม็กซิโกได้เจรจากับประธานาธิบดีเม็กซิกัน (Antonio Lopez de Santa Anna) เพราะประธานาธิบดีซานตาแอนนาต้องการเงินเพื่อเตรียมการด้านกองกำลังทหารและอาวุธไว้ปราบปรามกบฏในเม็กซิโก ตอบตกลงขายดินแดนเม็กซิโกส่วนทางตอนใต้ของแม่น้ำกิลลา (Gila River) ปัจจุบันคือพื้นที่ส่วนทางตอนใต้ของอริโซนา และนิว เม็กซิโก รวมพื้นที่ 76,770 ตารางกิโลเมตร มูลค่า \$10 ล้าน การลงนามขายดินแดนเม็กซิโกอย่างเป็นทางการมีในวันที่ 30 ธันวาคม 1853 รัฐบาลสหรัฐอเมริกาและเม็กซิโกให้การยอมรับในสนธิสัญญาปี 1853 ในวันที่ 30 มิถุนายน 1854 การซื้อดินแดนจากเม็กซิโกปี 1853 รู้จักกันในนาม The Gadsden Purchase 1853 ดินแดนส่วนนี้เป็นผืนสุดท้ายที่เม็กซิโกเสียให้แก่สหรัฐอเมริกา ชาวเม็กซิกันโกรธแค้นและโค่นอำนาจ

ซานตา แอนนาในปี 1855 เส้นทางรถไฟสร้างเสร็จในปี 1882 (The Southern Pacific Railroad) ต้นสายที่เมืองฮุสตัน (Houston, Texas) ไปทางตะวันตกผ่านเมืองเอล พาโซ (El Paso, Texas) เมืองทูซอน (Tucson, Arizona) ปลายทางที่เมืองลอส แอนเจลิส (Los Angeles, California) และพรมแดนทางตะวันตกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกาที่ติดกับเม็กซิโกมีการกำหนดอย่างเป็นทางการเป็นเช่นในปัจจุบัน

9.2 สหรัฐอเมริกาประสบความสำเร็จในการเปิดประเทศญี่ปุ่นในปี 1854 : เพื่อให้ญี่ปุ่นเปิดความสัมพันธ์ทางการทูต เปิดการค้าและให้ความช่วยเหลือลูกเรืออเมริกันที่เรือต้องอับปางลงใกล้หมู่เกาะญี่ปุ่น ต้นปี 1853 ประธานาธิบดีมิลลาร์ด ฟิลมอร์ส่งนาวาโท แมททิว ซี. เพอร์รี่ (Commodore Matthew C. Perry) เป็นทูตอเมริกันพร้อมสาสน์นำเสนอต่อโชกุนในตระกูลโตกุกาวา

วันที่ 8 กรกฎาคม 1853²¹ เพอร์รี่และคณะนำเรือเข้าสู่อ่าวเอโดะ (Edo Bay or Tokyo Bay) และนำสาสน์ของประธานาธิบดีมิลลาร์ด ฟิลมอร์เสนอต่อโชกุนในตระกูลโตกุกาวาในวันที่ 14 กรกฎาคม 1853 ทั้งนี้จะมารับคำตอบในต้นปี 1854

วันที่ 8 มีนาคม 1854²² เพอร์รี่และคณะพร้อมของกำนัลและเรือรบอเมริกันอีก 7 ลำ แล่นเข้าสู่อ่าวเอโดะ เพื่อเข้าพบและรับคำตอบจากโชกุนตามข้อเรียกร้องในสาสน์ของประธานาธิบดีมิลลาร์ด ฟิลมอร์ โชกุนตอบตกลงเปิดความสัมพันธ์ทางการทูต เปิดการค้าและให้ความช่วยเหลือลูกเรืออเมริกันที่เรือต้องอับปางลงใกล้หมู่เกาะญี่ปุ่น การลงนามอย่างเป็นทางการระหว่างกันมีในวันที่ 31 มีนาคม 1854 ในสนธิสัญญาคานากาวาปี 1854 (The Treaty of Kanagawa 1854) กำหนดญี่ปุ่นเปิดความสัมพันธ์ทางการทูตกับสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่นเปิดการค้ากับสหรัฐอเมริกาเริ่มที่เมืองท่าชิมาดะและฮาโกดาเตะ (Shimada & Hakodate, Hokkaido) ญี่ปุ่นยอมให้สหรัฐอเมริกาดังสถานกงสุลที่เมืองชิมาดะและญี่ปุ่นจะให้ความช่วยเหลือแก่ลูกเรือที่เรือต้องอับปางลงใกล้หมู่เกาะญี่ปุ่น ด้วยสนธิสัญญาคานากาวาปี 1854 สหรัฐอเมริกาเป็นตะวันตกชาติแรกที่ญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการนับจากปิดประเทศในปี 1638 ทั้งนี้ในปี 1854 ญี่ปุ่นได้ยอมลงนามกับอังกฤษ รัสเซีย และรัสเซียเช่นที่ญี่ปุ่นได้ลงนามกับสหรัฐอเมริกาในปี 1854 ทาวน์เซนด์ ฮาร์ริส (Townsend Harris)²³ คือกงสุลอเมริกันคนแรก

ประจำญี่ปุ่นในปี 1855 ผลงานกงสุลทาวน์เซน ฮาร์ริสในเวลาต่อมาคือ ญี่ปุ่นยอมลงนามใน สนธิสัญญาฮาร์ริสปี 1857 และ 1858 ในวันที่ 18 มิถุนายน 1857 และ 29 กรกฎาคม 1858 (The Harris Treaty 1857, 1858) กำหนดญี่ปุ่นเปิดการค้าอย่างเป็นทางการกับสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่นยอมให้สิทธิพิเศษแก่คนอเมริกันในญี่ปุ่น และกำหนดแลกเปลี่ยนทูตระหว่างกัน ในปี 1858 ญี่ปุ่นได้ยอมลงนามกับอังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย และดัตช์เช่นที่ญี่ปุ่นได้ลงนามกับสหรัฐอเมริกาในปี 1857 และ 1858 คนญี่ปุ่นต่อต้านการมาของพ่อค้าตะวันตกและโชกุนในตระกูล โทกุกาวา ส่งผลให้อำนาจโชกุนเสื่อมลงเป็นลำดับและต้องสิ้นสุดอำนาจโชกุนอันเป็นการสิ้นสุด สมัยศักดินาในญี่ปุ่น (Feudalism) ในปี 1867 และองค์จักรพรรดิเมจิ (Emperor Meiji) นำการบริหารญี่ปุ่นเปิดสมัยเมจิ (Meiji Era) และรับความเจริญโลกตะวันตกในช่วงปี 1867-1912

9.3 สหรัฐอเมริกาทำข้อตกลงแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจกับแคนาดา ในปี 1854 (The Reciprocity Treaty 1854)²⁴ : แคนาดาเป็นประเทศเพื่อนบ้านทางตอนเหนือของสหรัฐอเมริกา แหล่งปลาทูน่าของแคนาดามีบริเวณน่านน้ำทางตอนใต้ของเกาะนิวฟันด์แลนด์ (Grand Bank, Newfoundland Island) ทั้งสหรัฐอเมริกาและแคนาดามีผลิตภัณฑ์เกษตรกรรมจำนวนมากและต่างแสวงหาตลาดจำหน่ายผลิตภัณฑ์เกษตรกรรมของตน เพื่อรักษาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจระหว่างกัน ในวันที่ 5 มิถุนายน 1854 สหรัฐอเมริกาและแคนาดาได้ร่วมกันลงนามในสนธิสัญญาแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจปี 1854 (The Reciprocity Treaty 1854) กำหนดสาระสำคัญ 2 ประการคือหนึ่งสหรัฐอเมริกาและแคนาดามีสิทธิร่วมทำการประมงในน่านน้ำมหาสมุทรแอตแลนติกเริ่มจากชายฝั่งเกาะแหลมเบรตัน (Cape Breton Island, Nova Scotia-Canada) ประมาณเส้นขนานที่ 47° เรื่อยลงมาทางใต้ถึงชายฝั่งทางตะวันออกเฉียงเหนือของนอร์ท แคโรไลนา (Albemarle Sound, North Carolina-U.S.A.) ประมาณเส้นขนาน 36° และสองจะยกเว้นการเรียกเก็บภาษีนำเข้าในผลิตภัณฑ์ที่ทั้งสองชาติต่างกำหนดการแลกเปลี่ยนซื้อขายที่จะมีการส่งให้กันจริงโดยตรงในภายหน้า (duty-free : agricultural commodities) สนธิสัญญาแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจปี 1854 นี้ สหรัฐ

อเมริกาขกเลิกในวันที่ 17 มีนาคม 1866 เพราะใช้นานกว่า 10 ปี โดยไม่มีการเจรจาปรับปรุงแก้ไข

9.4 คณอมริกันต่อต้านการรวมคิวบาในปี 1854 (The Ostend Manifesto 1854)²⁵: คิวบาเป็นหมู่เกาะในทะเลแคริบเบียน (Cuba, Caribbean Sea) เป็นอาณานิคมของสเปนนับจากปี 1492 เจ้าหน้าที่สเปนกดขี่ข่มเหงและกอบโกยผลประโยชน์จากคิวบา เกษตรกรรมปลูกอ้อยใช้แรงงานทาสคืออาชีพหลักของคิวบา ทุกครั้งที่ชาวคิวบาก่อกบฏจะถูกเจ้าหน้าที่สเปนปราบปรามอย่างเหี้ยมขาด

ในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 1854 เจ้าหน้าที่สเปนยึดเรือสินค้าอเมริกัน (Black Warrior) ด้วยความผิดเข้าจอดเทียบท่าฮาวานา (Havana, Cuba) โดยไม่ขออนุญาตเจ้าหน้าที่สเปน ด้วยเหตุการณ์ในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 1854 (The Black Warrior Incident 1854) ส่งผลให้ทูตอเมริกันประจำสเปน (Pierre Soule) จะใช้เป็นสาเหตุนำกองกำลังอเมริกันยึดคิวบา ช่วงเดือนเมษายน-สิงหาคม 1854 ด้วยการเห็นชอบของประธานาธิบดีแฟรงคลิน เพียร์ซ สั่งการให้รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกา (William L. Marcy) เชิญทูตอเมริกันประจำสเปน (Pierre Soule) ทูตอเมริกันประจำอังกฤษ (James Buchanan) ทูตอเมริกันประจำฝรั่งเศส (James Mason) ประชุมกันที่เมืองออสเทน (Ostend, Belgium) เพื่อร่วมกันวางแผนยึดคิวบาจากสเปน ผลการระดมความคิดเกิดแถลงการณ์ออสเทน ปี 1854 ประกาศในวันที่ 18 ตุลาคม 1854 (The Ostend Manifesto 1854) กำหนดสหรัฐอเมริกาจำเป็นต้องรวมคิวบาด้วยวิธีการซื้อหรืออาจต้องทำสงครามกับสเปน แถลงการณ์ออสเทนปี 1854 สร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่สเปน คณอมริกันทางเหนือต่อต้านการเพิ่มของดินแดนเกษตรกรรมที่ใช้แรงงานทาสต่อต้านแถลงการณ์ออสเทนปี 1854 วิลเลียม เอล. มาร์ซี ซึ่งเป็นรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกา ปฏิเสธไม่รับรู้ข้อความก้าวร้าวของแถลงการณ์ออสเทนปี 1854 ส่งผลให้ความคิดเพื่อการยึดครองคิวบาล้มเหลว

10. ผลงานต่างประเทศภายใต้การนำของเจมส์ บูชานาน 1857-1861

เจมส์ บูชานาน (James Buchanan 1791-1868) เป็นประธานาธิบดีลำดับที่ 15 จากพรรคเดโมแครติก (The Democratic Party) นำการบริหารประเทศช่วงปี 1857-1861 รอง

ประธานาธิบดีคือ จอห์น ซี. บริคคินริดจ์ (John C. Breckinridge) รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศคือ เลวิส เคสส์ ช่วงปี 1857-1860 (Lewis Cass) และเจเรไมช์ เอส. แบลค (Jeremich S. Black) ช่วงปี 1860-1861 ผลงานด้านการต่างประเทศภายใต้การนำของเจมส์ บูชานาน ที่เด่นคือ ชี้นำนโยบายสร้างความพร้อมด้านการทหารเพื่อป้องกันการแทรกแซงของชาติยุโรป ในภาคพื้นทวีปอเมริกา

10.1 เจมส์ บูชานาน ชี้นำนโยบายสร้างความพร้อมด้านการทหารของสหรัฐอเมริกา เพื่อป้องกันการแทรกแซงของชาติยุโรปในภาคพื้นทวีปอเมริกา : ในกลางคริสต์ศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมา ชาติยุโรปโดยเฉพาะอย่างยิ่งอังกฤษเพิ่มจำนวนกองกำลังทหารเข้าประจำการในทวีปอเมริกาบริเวณอเมริกากลางด้วยอำนาจเหตุผลเพื่อให้การคุ้มครองทรัพย์สินและชีวิตนักลงทุนอังกฤษที่เข้ามาทำธุรกิจในอเมริกากลาง

เจมส์ บูชานาน เคยดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศสมัยประธานาธิบดี เจมส์ เค. โพล (1845-1849) และเคยเป็นทูตอเมริกันประจำกลุ่มประเทศยุโรปตลอดเรื่อยมา เจมส์ บูชานานมองพฤติกรรมของอังกฤษว่าเป็นการแทรกแซงและละเมิดหลักการมอนโรปี 1823 (The Monroe Doctrine 1823) อันอาจส่งผลให้อังกฤษกลับมีอาณานิคมในทวีปอเมริกา ได้อีกครั้ง เพื่อป้องกันการแทรกแซงของชาติยุโรปในทวีปอเมริกา และเพื่อความศักดิ์สิทธิ์ของหลักการมอนโร ปี 1823 เจมส์ บูชานานเสนอต่อรัฐสภาในนโยบายสร้างความพร้อมด้านกองกำลังสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกองกำลังทางเรือ เพื่อปฏิบัติการปราบปรามกองกำลังชาติ ยุโรปที่เข้าแทรกแซงหรือมุ่งยึดครองดินแดนในทวีปอเมริกา ทั้งนี้ นโยบายสร้างความพร้อมด้านกองกำลังสหรัฐอเมริกา นำปฏิบัติจริงในละตินอเมริกาและทะเลแคริบเบียน ในต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 ในสมัยประธานาธิบดีธีโอดอร์ รูสเวลท์ (Theodore Roosevelt 1901-1909 : The Big Stick Diplomacy)

11. ผลงานต่างประเทศภายใต้การนำของอับราฮัม ลินคอล์น 1861-1865)

อับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln 1809-1865) เป็นประธานาธิบดีลำดับที่ 16 เป็นประธานาธิบดีคนแรกจากพรรครีพับลิกัน (The Republican Party) นำการบริหารประเทศ ช่วงปี 1861-1865) รองประธานาธิบดีคือ แฮนนิบัล ฮามิลิน ช่วงปี 1861-1865 (Hannibal

Hamilin) และแอนดรู จอห์นสัน ช่วงปี 1865-1869 (Andrew Johnson) รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศคือ วิลเลียม เอช. ซีวาร์ด (William H. Seward) อับราฮัม ลินคอล์น ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีสองสมัย คือ 1861-1865 และ 1865-1869 อับราฮัม ลินคอล์นเป็นประธานาธิบดีคนแรกที่ถูกยิงและเสียชีวิต ในวันที่ 15 เมษายน 1865 และเป็นประธานาธิบดีคนที่สามที่เสียชีวิตขณะดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีต้นสมัยที่สอง

อับราฮัม ลินคอล์น นำการบริหารกิจการภายในประเทศช่วงปี 1861-1865 มีผลงานโดดเด่นคือ นำการมีบทบาทในสงครามกลางเมือง (The American Civil War 1861-1865) ผลคือ ฝ่ายเหนือชนะฝ่ายใต้ นำการบูรณะฟื้นฟูการเมืองสิบเอ็ดรัฐทางใต้ (The Reconstruction Period 1863-1877) ผลคือการเมืองสิบเอ็ดรัฐทางใต้หรือฝ่ายใต้มีสภาพดั้งเดิม และกลับเข้าร่วมกับรัฐบาลกลาง นำการเลิกทาสอย่างเป็นทางการในวันที่ 1 มกราคม 1863 ในส่วนผลงานต่างประเทศ ภายใต้การนำของอับราฮัม ลินคอล์น ที่โดดเด่น มี 3 เรื่อง คือ หนึ่งยุติข้อพิพาทกับอังกฤษในปี 1861 สองคงความสัมพันธ์อันดีกับอังกฤษและอังกฤษเลิกช่วยเหลือฝ่ายใต้ในปี 1862 และสามโอบอุ้มอุตสาหกรรมด้วยกฎหมายกีดกันการค้าปี 1861

11.1 ยุติข้อพิพาทกับอังกฤษในปี 1861 (The Trent Affair 1861)²⁶ : สืบเนื่องมาจากวันที่ 15 เมษายน 1861 ฝ่ายเหนือภายใต้การนำของประธานาธิบดีอับราฮัม ลินคอล์น ประกาศสงครามกับฝ่ายใต้ภายใต้การนำของประธานาธิบดีเจฟเฟอร์สัน เดวิส (Jefferson Davis) ฝ่ายเหนือส่งกองกำลังเรือรบปิดล้อมชายฝั่งฝ่ายใต้ ทำให้การค้าและความช่วยเหลือที่ฝ่ายใต้จะได้รับจากชาติยุโรปโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากอังกฤษเป็นไปอย่างยากลำบาก อังกฤษให้ความช่วยเหลือฝ่ายใต้เพราะได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจ คือ อังกฤษซื้อฝ้ายราคาถูกและเสียภาษีนำเข้าสินค้าสำเร็จรูปในอัตราต่ำ อังกฤษต้องการให้สิบเอ็ดทางใต้คงความเป็นชาติถาวรจากการที่ฝ่ายใต้ถูกกองเรือรบฝ่ายเหนือปิดล้อมชายฝั่งเป็นสาเหตุให้ประธานาธิบดีเจฟเฟอร์สัน เดวิส ส่งเจมส์ เอ็ม. เมสัน และจอห์น สไลดอลล์ (James Murray Mason & John Slidall) เป็นตัวแทนรัฐบาลฝ่ายใต้เดินทางไปยุโรปเพื่อขอความช่วยเหลือจากอังกฤษและฝรั่งเศส โดยไปขึ้นเรือโดยสารอังกฤษชื่อ เทรนต์ (Trent) ที่ท่าเรือฮาวานา (Havana, Cuba) ในวันที่ 8 พฤศจิกายน 1861 ขณะเรือเทรนต์ลอยลำในน่านน้ำสากลแอตแลนติกมุ่งสู่อังกฤษ ถูกเรือรบ

อเมริกัน (San Jacinto) ภายใต้การบังคับบัญชาของนาวาเอกชาลส์ วิลคัส (Charles Wilkes) ตั้ง
หยุดพร้อมคุมตัวเมสันและสไลเคิลจากเรือเทรนท์มาที่บอสตัน (Boston, Massachusetts) เหตุ
การณ์ในวันที่ 8 พฤศจิกายน 1861 (The Trent Affair or The Trent Incident 1861) สร้างความ
ไม่พอใจอย่างมากแก่อังกฤษ ด้วยสาเหตุสหรัฐอเมริกาละเมิดสิทธิการเดินเรืออังกฤษในน่าน
น้ำสากลแอตแลนติก อังกฤษเรียกร้องให้สหรัฐอเมริกาขอโทษอย่างเป็นทางการ รวมถึงปลด
ปล่อยเมสันและสไลเคิล และอังกฤษตั้งเตรียมพร้อมกองกำลังทหารในแคนาดา 8,000 นาย
เพื่อกดดันให้สหรัฐอเมริกาปฏิบัติตามคำเรียกร้องของอังกฤษ สหรัฐอเมริกาในปี 1861 อยู่ใน
ช่วงสงครามกลางเมือง (1861-1865) ไม่ต้องการเป็นศัตรูกับอังกฤษ ได้ปฏิบัติตามข้อเรีย
กร้องของอังกฤษทุกประการ เมสันและสไลเคิลภายหลังได้รับการปล่อยตัวได้เดินทางไปยุโรป
เพื่อปฏิบัติตามภาระกิจที่ได้รับมอบหมาย แต่อังกฤษและฝรั่งเศสปฏิเสธให้ความช่วยเหลือแก่
ฝ่ายใด

11.2 อังกฤษคงความเป็นมิตรกับสหรัฐอเมริกาและเลิกช่วยเหลือฝ่ายใต้ในปี
1862²⁷ : สงครามกลางเมือง 1861-1865 (The American Civil War or The Civil War) เป็นการ
สู้รบระหว่างคนอเมริกันฝ่ายเหนือ (The United States of America or The North or The
Union : Abraham Lincoln) กับคนอเมริกันฝ่ายใต้ (The Confederate States of America or
The South or The Confederacy : Jefferson Davis) เริ่มอย่างเป็นทางการในวันที่ 15 เมษายน
1861 โดยอับราฮัม ลินคอล์น ประกาศสาเหตุต้องทำสงครามกลางเมืองเพราะสหรัฐอเมริกา
ต้องเป็นหนึ่งเดียวแบ่งแยกไม่ได้ ในสงครามกลางเมืองอังกฤษให้ความช่วยเหลือฝ่ายใต้เพราะ
ได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจึงต้องการเห็นฝ่ายใต้เป็นประเทศถาวร นอกเหนือจากอังกฤษ
ทำการค้าขายกับฝ่ายใต้แล้ว อังกฤษยังต่อเรือรบเหล็กฟลอริดาและอะลาบามา (Florida &
Alabama) ให้ฝ่ายใต้ เรือรบเหล็กทั้งสองลำสามารถทำลายเรือสินค้าฝ่ายเหนือ พฤติกรรมดัง
กล่าวบ่งชี้ว่าอังกฤษสนับสนุนการแยกตัวของฝ่ายใต้และอังกฤษเป็นศัตรูกับฝ่ายเหนือ แม้
อังกฤษจะประกาศวางตนเป็นกลางในสงครามกลางเมืองอเมริกัน ทั้งนี้ในช่วงสงครามกลาง
เมืองสหรัฐอเมริกาไม่ต้องการเป็นศัตรูกับอังกฤษในยามประเทศวิกฤติ และสหรัฐอเมริกา
ต้องการให้อังกฤษเลิกช่วยเหลือฝ่ายใต้

สหรัฐอเมริกาค้นพบว่าอังกฤษเลิกทาสในปี 1833 เป็นผลให้ต้นปี 1862 สหรัฐอเมริกานำเรื่องการเลิกทาสมาใช้เป็นสาเหตุประการที่สองที่ต้องทำสงครามกับฝ่ายใต้ อังกฤษยอมรับเหตุผลการเลิกทาส เลิกให้ความช่วยเหลือใด ๆ แก่ฝ่ายใต้ที่ต้องการคงสถาบันทาสไว้ และความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกาและอังกฤษคงดีดังเดิม

11.3 โอบอุ้มอุตสาหกรรมด้วยกฎหมายกีดกันการนำเข้าสินค้าต่างประเทศ ปี 1861 : ในระหว่างสงครามกลางเมือง 1861-1865 เพื่อกีดกันการนำเข้าสินค้ายุโรปโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากอังกฤษและเพื่อโอบอุ้มอุตสาหกรรมอเมริกันให้สามารถคงจำหน่ายและดำเนินกิจการได้ต่อไปอันเป็นการสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจสหรัฐอเมริกาในยามประเทศอยู่ในช่วงวิกฤติ รัฐสภาให้ความร่วมมือย่นกฎหมายกีดกันการนำเข้าสินค้าต่างประเทศหรือกฎหมายกฤษฎีกากีดกันปี 1861 ในวันที่ 2 มีนาคม 1861 (The Protective Morrill Traiff Act 1861)²⁸ กำหนดเก็บภาษีนำเข้าในสินค้าสำเร็จรูปต่างประเทศที่มีการผลิตเช่นกันในสหรัฐอเมริกา ในอัตราเริ่มด้วย 10% ของราคาสินค้า ทั้งนี้ ด้วยเหตุผลต้องการกีดกันการนำเข้าสินค้าสำเร็จรูปต่างประเทศ ส่งผลให้ในเวลาต่อมามีการปรับอัตราภาษีนำเข้าสินค้าสำเร็จรูปต่างประเทศสูงขึ้นเป็นลำดับ โดยในปี 1870 เรียกเก็บสูงถึง 47% ของราคาสินค้า สร้างความไม่พอใจอย่างมากกับชาติอุตสาหกรรมทาง ยุโรป โดยเฉพาะอย่างยิ่งอังกฤษ

สรุป ประวัติศาสตร์การทูตสหรัฐอเมริกาช่วงปี 1825-1865 ประสบความสำเร็จในการขยายดินแดนไปทางตะวันตกจรดชายฝั่งแปซิฟิกด้วยวิถีทางการทูตและสงคราม ในปี 1865 สหรัฐอเมริการวมมี 36 รัฐ ในช่วง 40 ปีนี้สหรัฐอเมริกาประกาศศักดิ์ศรีความเป็นชาติ และดำเนินนโยบายต่างประเทศอย่างสุขุมรอบคอบ เกิดประโยชน์สูงสุดแก่สหรัฐอเมริกา ซึ่งมวลประเทศทางยุโรปและในภาคพื้นทวีปอเมริกาให้การยอมรับ

ในบทที่ 4 จะเป็นประวัติศาสตร์การทูตสหรัฐอเมริกาช่วงปี 1865-1897 ในเรื่องประกาศศักดิ์ศรีสหรัฐอเมริกาช่วงครึ่งหลังคริสต์ศตวรรษที่ 19

ที่มาของภาพบทที่ 3

- John Quincy Adams – **Britannica Junior Encyclopedia : Volume 2 : A**,
(Chicago, Illinois : Encyclopedia Britannica, 1977, p. 41.
- Andrew Jackson – **Britannica Junior Encyclopedia : Volume 8 : IJ**, p. 168.
- Martin Van Buren – **Britannica Junior Encyclopedia : Volume 14 : TUV**,
p. 294.
- William Henry Harrison – **Britannica Junior Encyclopedia : Volume 7 : H**,
p. 51.
- John Tyler – **Britannica Junior Encyclopedia : Volume 14 : TUV**, p. 214.
- James K. Polk. – **Britannica Junior Encyclopedia : Volume 12 : PQ**, p. 262 C.
- Zachary Taylor – **Britannica Junior Encyclopedia : Volume 14 : TUV**, p. 25.
- Millard Fillmore – **Britannica Junior Encyclopedia : Volume 6 : FG**, p. 50.
- Franklin Pierce – **Britannica Junior Encyclopedia : Volume 12 : PQ**, p. 186.
- James Buchanan – **Britannica Junior Encyclopedia : Volume 3 : B**, p. 381.
- Abraham Lincoln – **Britannica Junior Encyclopedia : Volume 9 : KL**, p. 155.
- Texas Revolution – Robert A. Divine and others, **America Past and Present :
Volume I To 1877. 5th ed**, (New York : Addison Wesley Longman, 1999), p. 354.
- Northwest Boundary Dispute – Ibid., p. 361.
- Mexican War Actions – Merle Burke, **United States History : The Growth of
Our Land. 2nd ed**, (Chicago, Illinois : American Technical Society, 1953), p. 100.
- Growth of the United States 1783-1853 – Wallace K. Ferguson and Geoffrey
Braun, **A Survey of European Civilization. 4th ed**, (Boston, Massachusetts : Houghton
Mifflin, 1969), p. 749.

เชิงอรรถที่ 3

¹ ศ. วิไลเลขาและคณะ, **พื้นฐานวัฒนธรรมไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 4, (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2524), หน้า 473-474.

² James A. Henretta and others, **America's History**. 2nd ed, (New York : Worth, 1993), pp. 333-334.

³ Thomas A. Bailey, David M. Kennedy, and Lizabeth Cohen, **The American Pageant : A History of the Republic**. 11th ed, (Boston : Houghton Mifflin, 1998), pp. 382-283.

⁴ Ibid., pp. 383-384.

⁵ Ibid., p. 385.

⁶ Alan Brinkley and others, **American History : A Survey**. 8th ed, (New York : Mc Graw-Hill, 1991), p. 308.

⁷ Paul H. Clyde and Burton F. Beers, **The Far East : A History of the Western Impact and the Eastern Response 1830-1965**. 4th ed, (Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice-Hall, 1966), pp. 69-70.

⁸ Ibid., p. 73.

⁹ Brinkly and others, op.cit., pp. 372-373.

¹⁰ Charles Van Doren and Robert Mc Henry, eds. **Webster's Guide to American History**, (Springfield, Massachusetts : G&C Merriam, 1971), p. 178.

¹¹ Ibid., pp. 177-178.

¹² Ibid., p. 180.

¹³ Brinkly and others, op.cit., pp. 379-380.

¹⁴ Ibid., pp. 380-382.

¹⁵ Ibid., pp. 382-383.

¹⁶ Doren and Mc Henry, op. cit., p. 182.

¹⁷Ibid., p. 198.

¹⁸Ibid., p. 197.

¹⁹Ibid., p. 201.

²⁰Bailey, Kennedy and Cohen, op.cit., pp. 414-415.

²¹Doren and Mc Henry, op.cit., p. 204.

²²Ibid., p. 208.

²³Loc.cit.

²⁴Ibid., p. 207.

²⁵Bailey, Kennedy and Cohen, op.cit., pp. 413-414.

²⁶Ibid., p. 452.

²⁷Loc.cit.

²⁸Doren and Mc Henry, op.cit., p. 223.